HOMER

VILJESTYRKE

HÆRENS OFFICERSSKOLE
2019-I

SOLDATEN: NÅR DØDEN KOMMER TÆT PÅ

"Da man først havde vænnet sig til kampene, så følte jeg ikke, at det var det, der pressede os. Tværtimod så man nærmest frem til det, fordi det gav et afbræk i hverdagen, når man bare sad på vagt."

08

OFFICEREN: VILJESTYRKE & LEDELSE

"Der, hvor lederens viljestyrke for alvor skal bruges, er i forhold til at sætte retning."

16

FELTPRÆSTEN: HVOR KOMMER VILJESTYRKEN FRA?

"Det nytter ikke at fortsætte hovedløst fremad og sætte sin vilje igennem for at gøre det, hvis vejen du er på vej udad, er den forkerte."

18

KADETTEN: MOBILISERING AF VILJESTYRKE

"Efter nattens vildfarelse og den stigende træthed gruer jeg for ikke at leve op til forventningerne. Men det ændrer ikke på, at ansvaret er mit, og opgaven skal løses."

22

ET FORSVAR AF ETIK

"Sager om mulig nepotisme handler ikke kun om jura. Det handler også om etik."

34

KUNST PÅ SLOTTET

"Kunsten fungerer som et historisk spejl, der skaber plads til reflektion om, hvilken slags officerer vi bliver."

36

INDHOLD

04 LEDEREN: VILJESTYRKE ER PENSUM

06 CHEFEN HAR ORDET

08 SOLDATEN: NÅR DØDEN KOMMER TÆT PÅ

16 OFFICEREN: VILJESTYRKE & LEDELSE

18 FELTPRÆSTEN: HVOR KOMMER VILJESTYRKEN FRA?

21 DIGT: JERES UNGE LIV

22 KADETTEN: MOBILISERING AF VILJESTYRKE

25 TEGNESERIE: HOLD ANKER PÅ PATRULJEKURSUS

26 VOXPOP: VILJESTYRKENS ROLLE

30 SCANDINAVIAN FEMALE CADET CONFERENCE

34 ET FORSVAR AF ETIK

36 KUNST PÅ SLOTTET

40 VINTERBAL PÅ MILITÆRAKADAMIET KARLSBERG

42 SANDHURST MILITARY SKILL COMPETITION

44 FOREIGN ACADEMY EXCHANGE PROGRAM

45 NYE TIDER I KADETKÆLDEREN

46 HOKA: FRA FORDUMS TID REJSER VI OS IGEN

48 HOI BRÆNDER FOR AT SKABE OPLEVELSER

50 SIG JA TIL VIN OG SIG DERMED JA TIL LIVET

52 EN HAVREGO' START PÅ DAGEN

Chefredaktør
LT Christian B. Jørgensen, DAR

Redaktion
LT Christine Agertoft Svop, IGR
LT Marcus Salomon, DAR
LT Simon Kamp, GHR

Layout
LT Sofie Kristoffersen, DAR

Skribenter
Oberst Nicolas T. Veicherts
Major Søren Sjøgren
Feltpræst, Ole Bach Piekut
LT Louis K. Nordal, EFR
LT Anders H. Even, EFR
LT Rasmus H. Kristensen, FSR
LT Kristian Grum, DAR
LT Anders Abildskou, SLFR
LT Esben K. Samuelsen, DAR
LT Oliver Søgaard, DAR
LT Kasper B. Henriksen, GHR
LT Nicolai I. Taisbak, GHR
LT Laust S. Møller, SLFR

Tak til
LT Anders Riis Bach, EFR
LT Kristoffer Dirac, LG
LT Jesper Frederiksen, IGR
LT Michael A. Nielsen, FSR

Udgiver
HOMER, Hærens Officersskole

Ansvarshavende redaktør
Oberst Nicolas T. Veicherts

Billeder
Militærfoto.dk
Forsvarsgalleriet.dk
Camillemaja.dk
Hærens Sergentskole

Henvendelser rettes til
ho@mil.dk, Att: Homer

LEDEREN

VILJESTYRKE ER PENSUM

LT CHRISTIAN B. JØRGENSEN, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

Med udnævnelsen af hold Storrud er ansvaret for skolens traditionsrige foreninger nu uigenkaldeligt overdraget til hold Anker. Som chefredaktør på Homer vil jeg - på vegne af resten af redaktionen – sige tak til vore forgængere for det gennemgribende reformerede blad, vi er blevet betroet.
Stafetten er vores, og vi skal gøre vores bedste for at videreføre, videreudvikle samt sætte et aftryk på bladet. Forhåbentligt kan hold Anker - også på denne vis - leve videre andre steder end på billedegangen efter holdets udnævnelse.

Man bør dog ikke altid søge at opfinde den dybe tallerken, hvorfor redaktionen fortsat finder det givende at allokere en substantiel andel af bladets sidetal til at neddykke i et givent professionsrelevant emne. I denne udgave har vi afsøgt terrænet omkring begrebet "viljestyrke". Men hvad er viljestyrke egentligt? Hvordan skal det forstås? I daglig tale kan man uden problemer slynge om sig med begrebet, da det er svøbt i en række implicitte forståelser, som vi på trods af individuelle afvigelser er nogenlunde enige om. Her kan begrebet på sin vis semiotisk minde om korpsånd, der lystigt benyttes i alle mulige sammenhænge, men som viste sig besværligt at definere præcist, da det virkelig gjaldt under de hedengangne forligsforhandlinger. For at skabe et udgangspunkt for diskussionen af begrebet følte jeg mig derfor nødsaget til at købe ind på en stolt tradition her i firmaet: At konsultere eksternt.

Den Danske Ordbog definerer viljestyrke som *"evnen til at holde fast ved en beslutning og føre den ud i livet på trods af indre eller ydre modstand."* Denne korte definition består i min optik af to interessante formuleringer. Først og fremmest er det interessant, at diskutere hvornår man overhovedet bør holde fast ved en beslutning. Major Søren Sjøgren har på side 16 blandt andet reflekteret over dette.

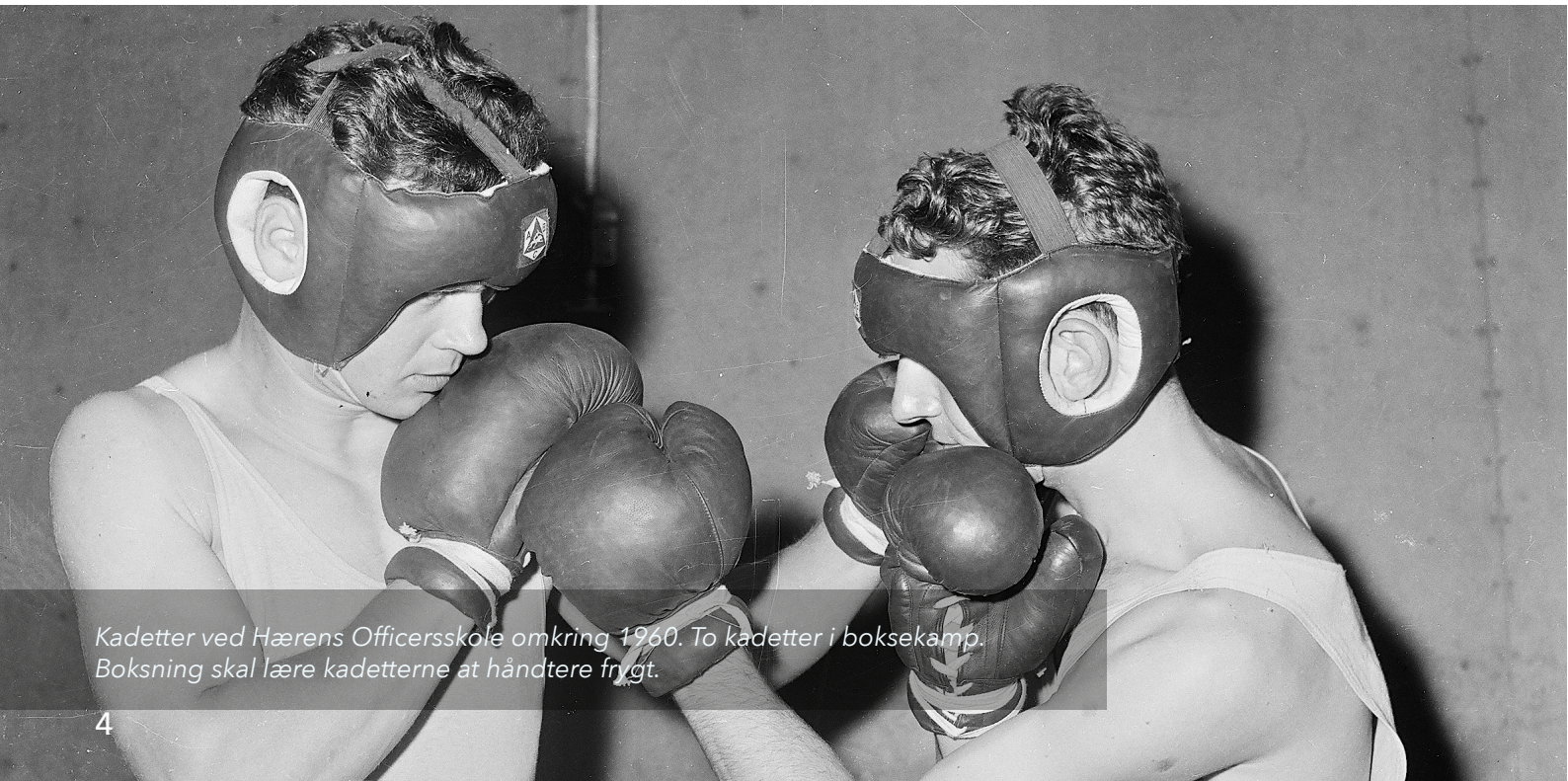

Kadetter ved Hærens Officersskole omkring 1960. To kadetter i boksekamp. Boksning skal lære kadetterne at håndtere frygt.

Hærofficerer til rideundervisning eller eksamen på Hærens Officersskole. Indtil midten af 1960'erne skulle hærofficerer tage en rideeksamen som en test af deres mod.

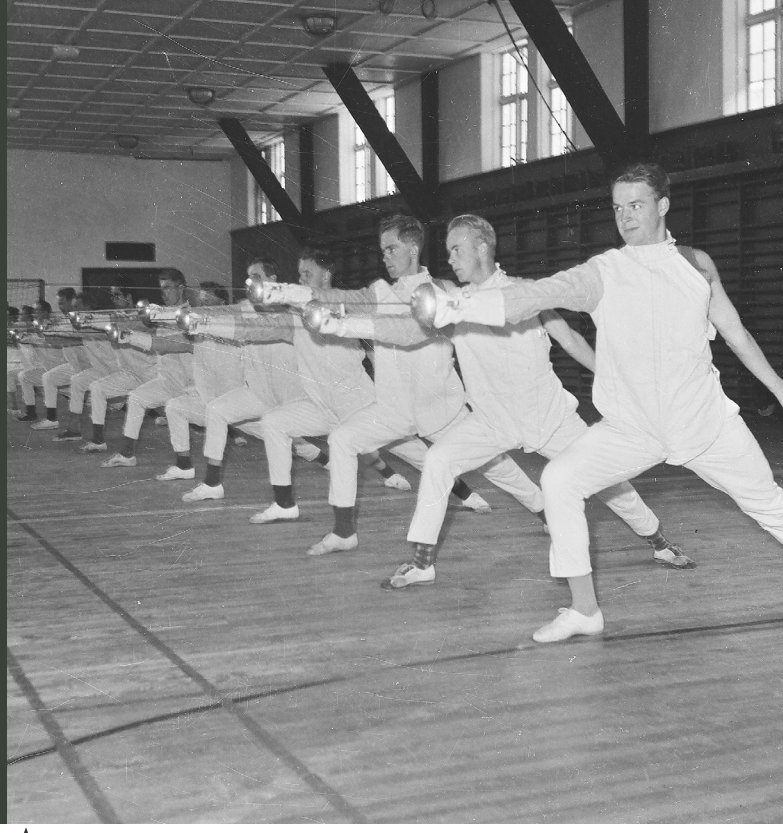

Kadetter ved Hærens Officersskole omkring 1960. Her dyrker de fægtning i gymnastiksalen.

HVORFOR BØR VI SOM KADETTER OVERHOVEDET TALE OM VILJESTYRKE? DET KORTE SVAR ER, AT VI IKKE HAR NOGET VALG

Lige så interessant er anden halvdel af definitionen, der fokuserer på de kræfter, der modarbejder viljestyrken. På side 8 drager vi tilbage til støvede Musa Qala i følgeskab med 1. Lette Opklaringseskadron og vores dygtige kollega løjtnant Casper Hansen. Her har vi søgt at punktopklare mod den såkaldte indre og ydre modstand, der må siges at være allestedsrelevant for den militære profession – uagtet rang.

Men hvorfor bør vi som kadetter overhovedet tale om viljestyrke? Det korte svar er, at vi ikke har noget valg. Det lidt længere svar er, at vi som kommende ledere i Forsvaret nødvendigvis må kunne mobilisere en viljestyrke, som gør os i stand til at fortsætte i risikable og ubehagelige situationer, hvor andre vil give op. Vi skal kunne gå forrest og stå ved vores beslutninger uagtet usikkerhed og modstand. Hertil kommer at vores igangværende uddannelse - af netop disse årsager - søger at fordre en udvikling af kadettens viljestyrke. Sådan har det været historisk, og sådan er det til stadighed på trods af temporalt varierende virkemidler.

Hvor man tidligere skemasatte ridning, fægtning og boksning for at udfordre og stimulere kadettens evne til at holde fast på trods af friktion, så hedder disciplinerne i dag nærkamp, faldskærmsspring og patruljekursus. Sidstnævnte berører vi på side 22, hvor Løjtnant Svop reflekterer over sine oplevelser i løbet af sine to råkolde uger i Nordjylland. Fælles for alle disse aktiviteter er, at de ganske lavpraktisk genererer en art modstand, som man som individ skal overvinde for at føre en beslutning eller handling ud i livet. Vi forsøger altså at træne viljestyrken ved at udfordre og hærde den. Det er her denne udgave af Homer stiller skarpt. På vegne af hele redaktionen:
Rigtig god læsning.

CHEFEN HAR ORDET

OBERST NICOLAS T. VEICHERTS, CHEF FOR HÆRENS OFFICERSSKOLE

Efter hold Storruds udnævnelse i december 2018 følger hold Anker nu temanumrene om MOD og senere TVIVL op med tanker om VILJESTYRKE - og meget andet. Flot og relevant.

Tak til redaktionen for - mellem lektier, familieliv og andre behov - at påtage sig ansvaret for at føre HOMER videre og dermed opfylde Hærens og Forsvarets appetit på viden om livet på Hærens Officersskole.

Før jeg kommenterer temaet om viljestyrke, vil jeg også sige tak til alle jer, der har bakket så kraftigt op om mit og officersskolens fokus på, at officersuddannelsen, udover at være summen af en masse konkret uddannelse, også er begyndelsen på en livslang diskussion af den professionsetik, der følger officeren.

Det betyder noget, at vi officerer har det overordnede ansvar for Hærens indsættelse i kamp samt den mere fredelige udvikling af vores organisation. Og de dilemmaer som vores ansvar for helheden på ethvert niveau fører med sig, skal røre hver enkelt af os: I hjernen, men også gerne i hjertet.

Der vil være tider, hvor vi er i tvivl, og det vil forekomme, at vi tager forkerte beslutninger. Og selv den rigtigste beslutning vil fra tid til anden udfordre soldaterne negativt. Der findes ingen lette løsninger - og derfor er det også helt afgørende, at vi fastholder refleksion, eftertanke og dialog om, hvem vi som officerskorps er - og hvem 'jeg' er som officer.
Når jeg ved siden af kadetternes egentlige militære træning lytter til deres overvejelser og diskussioner af alt fra deres rolle i krig, deres ideer om føring eller deres kritik af officersuddannelsen, får jeg den kildrende, positive fornemmelse det er at kunne melde, at officersuddannelsen er **KLAR TIL KAMP!**

Tilbage til viljestyrke som jeg primært betragter som et spørgsmål om ens evne til at stå fast. For eksempel at stå fast på ens egen plan uanset, at løsningen er svær eller farlig. En helt særlig viljestyrke kræver det dog, når officeren skal stå på mål for beslutninger, som han eller hun kun delvis eller slet ikke er enig i.

Også i den situation må vi se indad og finde svaret på *"kan jeg leve med det"* samtidig med, at vi skal være bevidste om, at netop det at skabe tvivl om opgaveløsningen i sig selv kan svække den helhed, vi som officerer har et særligt ansvar for.

Det er et sandt dilemma. Min erfaring er, at vi nok "siger fra" fra tid til anden, men at vi ender med at kunne leve med meget. Og det er ikke fordi vi er dovne eller pragmatiske.
Tværtimod: Det er fordi det er "fedt" at være en del af Hæren, og fordi vi hver dag er med til at udvikle Hæren og Forsvaret – og beskytte Danmark.

#værdatkæmpefor

De dilemmaer som vores ansvar for helheden på ethvert niveau fører med sig, skal røre hver enkelt af os: I hjernen, men også gerne i hjertet

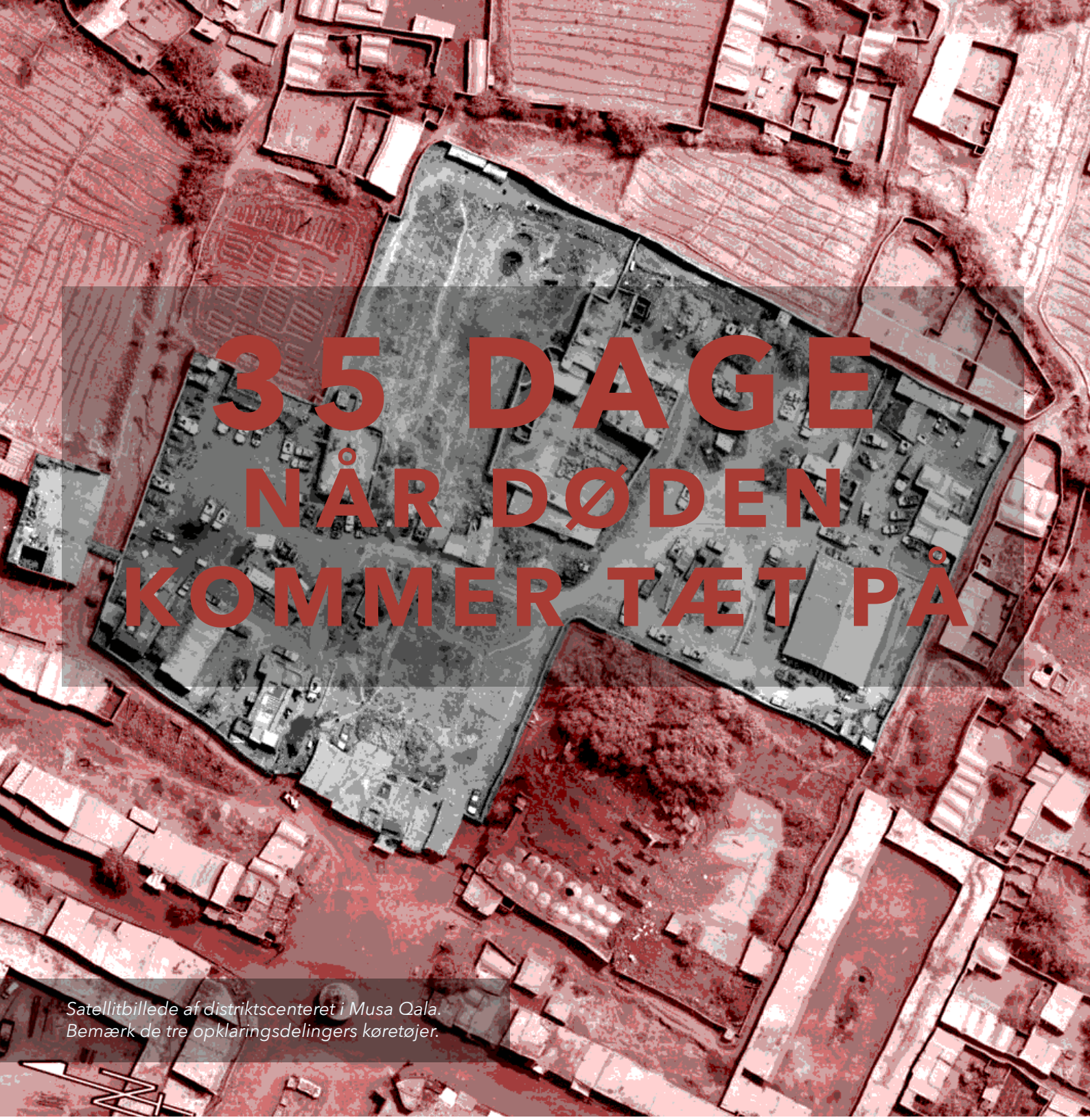

35 DAGE NÅR DØDEN KOMMER TÆT PÅ

Satellitbillede af distriktscenteret i Musa Qala. Bemærk de tre opklaringsdelingers køretøjer.

LT CHRISTIAN B. JØRGENSEN, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

En kold januardag i 2019 interviewede jeg daværende seniorsergent Casper Hansen (nu løjtnant) om den varme, strabadserende indsættelse, han som udsendt oplevede i Musa Qala. Målet var ikke blot at tilføje nye tråde til det spind af gode fortællinger, som myten om ISAF 1 er gjort af. Håbet var gennem samtalen at blotlægge konkrete facetter af den friktion, som soldatens viljestyrke udfordres af under reelle militære operationer. Uagtet om man er menig eller general, er disse vilkår universelle. Snør støvlerne og rejs med tilbage til støvede Helmand og bliv måske lidt klogere på hvorfor viljestyrke både kræver ***vilje*** *og* ***styrke****.*

HVORDAN HUSKER DU ISAF 1?

Selve missionen varede kun fire en halv måned. Vi roterede til Afghanistan i Juni 2006, for at det kunne komme til at passe med normale rotationstider fra Danmark. Altså skulle de to første hold være afsluttet til februar året efter, så man kunne fortsætte med halvårsrotationer (i februar og august red.). ISAF 1 fra Danmark svarede til det, englænderne kaldte Operation Herrick 4, hvor de på deres første hold primært havde brugt tiden på at opbygge Camp Bastion, som på dette tidspunkt var en ret lille lejr ude i ørkenen. Hvis jeg husker korrekt, var der 7-8 kilometer rundt, når vi løb langs hegnet. Fly landede på en grusbane uden for lejren. Da jeg tre år senere kom ned på hold 8, var der 25 km rundt og en stor asfalteret landingsbane inden for hegnet.

Briterne havde på det tidspunkt kun cirka en bataljon dernede, som vi var en del af. Det var 16 Air Assault Brigade, der styrede missionen i Helmand. De havde deres 3rd Battalion PARA dernede plus nogle brigade-assets, og så var vi der også som en del af denne kampgruppe.

I den første halvanden måned var vi bundet inde i lejren, fordi vi ikke havde noget ECM-udstyr. Det blev en opbygnings- og træningsfase for os, hvor vi kørte nogle træningsture i nærområdet uden for lejren. Det var først halvanden måned efter vores ankomst i Afghanistan, at vi fik vores første opgave, som var at køre til Musa Qala for at afløse en britisk Pathfinder-deling, der var indsat deroppe på det tidspunkt.

DET LIGNEDE VEL PÅ PAPIRET IKKE EN TYPISK OPKLARINGSOPGAVE?

Nej det var det ikke, men alligevel passede den meget godt til opklaringen. På det her tidspunkt, tror jeg, briterne havde fem eller seks manøvreenheder – herunder os – at rykke rundt med på underafdelingsniveau. Musa Qala lå længst væk, så fra vi kørte derop skulle vi være mere eller mindre selvforsynende. Det passede os fint. Det type vedligeholdelseselement vi havde med som opklaringsenhed havde blandt andet sit eget interimistiske vandværk med.
Fra den øverste ledelse troede man, at vi skulle ned at vinde "hearts and minds", så vi havde blandt andet en hel container fyldt med civile produkter med. Skoletasker og lignende.

Taliban opererede på det her tidspunkt i underafdelingsstørrelse, hvilket vil sige, at man mødte 50 til 60 mand ad gangen. Jeg tror ikke, at Taliban så det som nogen form for oprørskamp eller guerillakrig på det her tidspunkt – de var simpelthen for stærke.

HVORDAN ADSKILTE ISAF 1 SIG FRA DINE TIDLIGERE MISSIONER?

Den største forskel lå helt klart i truslen fra modstanderen. Da Taliban på det her tidspunkt opererede i så store enhedsstørrelser, som det viste sig, at de gjorde, og rent faktisk havde kamperfaring og våbenkapacitet til at være en trussel, var det klart truslen, som var den største ændring.

ISAF 1 || MUSA QALA

Som det første skridt i amerikanernes 'krig mod terror' fjernede det internationale samfund på et FN-mandat Taliban-regimet fra magten i Afghanistan i efteråret 2001. Gradvist overtog den NATO-ledede fredsskabende styrke ISAF (International Security Assistance Force) ansvaret fra amerikanernes Operation Enduring Freedom.

Den overordnede opgave for ISAF, der bestod af op mod 55.000 soldater fra 41 lande, var at hjælpe den afghanske regering med at udbrede og udøve kontrol over landet og herved skabe betingelser for genopbygning.

I starten af 2006 besluttede folketinget at udvide det danske bidrag til ISAF. Man indsatte op mod 290 soldater i den sydlige Helmandprovins under ledelse af den britiske Task Force Helmand. I Maj ankom det danske Hold 1, primært bestående af 1. Lette Opklaringseskadron fra Bornholm, til britiske Camp Bastion i Helmand. Eskadronen var i juli og august involveret i meget hårde kampe i byen Musa Qala.

HVEM VAR
CASPER HANSEN
I 2006?

ANSAT I FORSVARET I NI ÅR
SIDEN 1997

JYDSKE DRAGONREGIMENT (97-03)
GARDEHUSARREGIMENTET (03-)

TIDLIGERE MISSIONER:
SFOR 8 OG IRAK HOLD 1

UDSENDT SOM
SPEJDERGRUPPEFØRER
ALLE TRE GANGE

FØRER FOR
ERFAREN SEKSMANDSGRUPPE
MED NÆSTEN TRE ÅRS SAMVIRKE

ALLEREDE FØR I ANKOMMER TIL MUSA QALA, HAR I HAFT FLERE SÆRLIGE HÆNDELSER. HVORDAN HUSKER DU FORLØBET FREM TIL, I RENT FAKTISK ANKOMMER I DISTRIKTSHOVEDKVARTERET?

Hele operationen varede 42 døgn, hvor de første fem døgn udgjorde infiltrationen op mod Musa Qala. Herefter var vi 35 døgn i byen og brugte de sidste to døgn til at eksfiltrere tilbage til Camp Bastion. De fem døgns infiltration blev iværksat ved mørkefald for at undgå at blive forfulgt af Talibans spejdere – men uden held. Lige fra vi forlod Camp Bastion fulgte de os pænt gennem den mørke ørken. Vi kørte om natten og overdagede i de lyse timer. På anden nat tror jeg, at det gik op for dem, hvor vi var på vej hen.

De begyndte at koordinere et større slag mod os i ørkenen, inden vi kunne nå frem til Musa Qala. Vi blev mødt af, hvad jeg vurderer til cirka to delinger, der kom fra to forskellige sider ude midt i ørkenen. Det blev til en flere timers lang ildkamp, som vi til sidst vandt med hjælp fra luftstøtte. Da det meste af natten blev brugt på at kæmpe, betød det også, at vi ikke kom ret langt den nat. Dagen efter forsøgte vi at rulle videre i dagslys, som jeg husker det, og der kører vi så på en IED. Jeg tror faktisk, det er et gammelt russisk panserminefelt, der ligger uden for Musa Qala. Da vi kommer ude fra ørkenen, ser vi ikke afspærringen. Den ser vi først bagefter på den anden side af minefeltet, der åbenbart ikke var afspærret hele vejen rundt. En af bilerne i forreste deling kører altså på en pansermine med tre sårede til følge. Efter den hændelse fortsætter vi mod Musa Qala, hvor vi i udkanten af byen igen møder modstand.

De britiske Pathfinders, som vi skal afløse i Musa Qala, kan fra deres stillinger halvanden kilometer inde i byen til deres forbavselse se, hvordan Taliban i udkanten af byen går i stilling mod os. Samtidig får vi meldinger om, at de har klargjort sprængladninger i gaderne foran os. Vi kommer i en kort kampføling i bykanten og får igen flystøtte til at tage en Taliban-stilling ud. På det tidspunkt er det tæt på, at der er mørkefald igen, og vores flystøtte er begrænset på grund af behovet for at genoptanke brændstof. For at undgå at skulle kæmpe bykamp i mørke trækker vi os endnu en gang ud i ørkenen.

De efterfølgende dage bruger vi på at køre en stor bevægelse rundt om byen for at komme ind fra en ny retning. Dette lykkes for os på femte døgn, hvor vi om natten har held til at snige os ind til vores britiske allierede i byen fra en overraskende vinkel.

HVORDAN HUSKER DU DE 35 DAGE?

Hvis jeg ikke husker forkert, så havde vi i løbet af indsættelsen 60 registrerede kampfølinger. Heraf var ganske få i dagene før Musa Qala, mens langt de fleste var inde i selve byen. Et af vores problemer var, at vi var indsat midt inde i byen, så selv om vi fik ryddet en landingszone inde i selve distriktscentret, hvor vi holdt til, så skulle helikopterne stadig lande midt i en by. Briternes akilleshæl på dette tidspunkt var helikopterstøtten. Man havde ikke råd til at miste én eneste helikopter – så kunne man risikere at tabe hele Helmand-provinsen. Man ville i så fald miste evnen til at genforsyne, evakuere sårede og man kunne ikke længere flytte tropper rundt i provinsen.

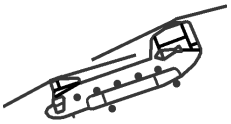

Briterne var altså virkelig kritiske med under hvilke omstændigheder, de ville indsætte helikoptere. Det betød, at de ikke kunne garantere evakuering af vores sårede. Denne delkonklusion for chefen pegede på, at vi skulle løse opgaven ved at være mest muligt defensive.

Vi befæstede distriktscenteret, så vi kunne kæmpe 360 grader derfra. Det betød, at kampene kom til at foregå omkring centret - for vores vedkommende som "kamp fra stilling" med Taliban angribende fra skiftende retninger flere gange om dagen. Angrebene blev både gennemført af afsiddet infanteri med håndvåben og som beskydning med morterer eller kineserraketter. Lejren var forholdsvis lille – ikke større end 100 gange 75 meter. Så hvis først man får sig skudt ind med morterer eller raketter, så kunne det gøre ret stor skade. Vi var cirka 140 danskere derinde på det her tidspunkt med en hel underafdelings køretøjer. Der var omkring 60 afghanske politifolk, og i starten var der også en Pathfinder-deling fra England. Senere blev vi forstærket af en let infanterideling og en mortersektion fra Irish Guards. Så vi har været omkring 230 mand samlet på et meget lille område.

Vi brugte ikke så meget energi på at tænke over fjendens direkte skydende våben. Dem kunne vi beskyde tilbage igen med det samme. Der havde vi trods alt både tunge maskingeværer, dysekanoner og senere støtte fra mortersektionen fra Irish Guards, som var rigtig godt uddannet. Det var straks værre med den indirekte beskydning med mortererne og kineserraketterne. Hvis vi ikke kunne se affyringsstederne, så kunne vi ikke gøre noget ved dem. Så var det bare at bide det i sig og håbe på det bedste.

INDLEDNINGSVIST UNDGIK I TAB OG SÅREDE, HVILKET DOG IKKE HOLDT HELE INDSÆTTELSEN. HVORDAN HUSKER DU DET?

Den første alvorligt sårede vi fik, var en af vores gruppeførere, der blev skudt i baghovedet af en snigskytte. Truslen ændrede sig flere gange undervejs. Den første store trussel var de almindelige infanteriangreb, som vi dog kunne håndtere. Dernæst huserede denne her snigskytte i en uges tid. Han skød en dansk gruppefører i hovedet, og han skød to briter. Den ene ramte han ligeledes i hovedet, og den anden fik øret skudt af. Jeg var selv tæt på at blive skudt af ham den ene dag, men han ramte heldigvis ved siden af.

Han medførte blandt andet, at vi måtte feltbefæste vores stillinger i langt højere grad. Vi byggede dem op med sandsække som gammeldags ridderborge med små skydeskår, så man var beskyttet fra alle retninger, man ikke selv observerede i. Derudover skabte vi bedre baggrund og belysning med sløringsnet, så man sad på vagt inde i skyggen og ikke var en silhuet. På et tidspunkt får vi ram på snigskytten. Han stopper i hvert fald med at husere i byen. Herefter begynder angrebene med morterer, og da vi tror, at vi får ram på mortererne, så begynder fjenden at bruge kineserraketterne i stedet for. Truslen ændrede sig hele tiden.

VAR DET NØDVENDIGT AT MOTIVERE SINE FOLK TIL AT SÆTTE SIG OP PÅ VAGT, NÅR HAM, DER SAD DER FØR, BLEV SKUDT I HOVEDET? OG I SÅ FALD HVORDAN GØR MAN DET?

Jeg synes ikke, jeg havde problemer med at argumentere over for min gruppe, hvorfor de skulle arbejde. De var ret professionelle omkring det. Det, vi fokuserede på, var at bygge vores stillinger så gode som overhovedet muligt. Det skulle i hvert fald ikke være dét, der var grunden til, at vi blev ramt. Vi måtte helt tilbage til de gamle lærdomme fra rekruttiden med de fire B'er. Det er det, man overlever på, når man sidder i de forreste stillinger på vagt. Ellers var det op til enkeltmand mentalt at finde ud af, hvordan man kunne overskue situationen.

"DA MAN FØRST HAVDE VÆNNET SIG TIL KAMPENE, SÅ FØLTE JEG IKKE, AT DET VAR DET, DER PRESSEDE OS. TVÆRTIMOD SÅ MAN NÆRMEST FREM TIL DET, FORDI DET GAV ET AFBRÆK I HVERDAGEN, NÅR MAN BARE SAD PÅ VAGT

FØLTE DU UNDERVEJS, AT SITUATIONEN VAR PRESSET ELLER UOVERSKUELIG, MENS KAMPENE VAREDE?

Jeg husker ikke, at jeg følte situationen uoverskuelig. Det var lang tid. 35 dage. Med den ekstra deling fra Irish Guards var vi 4 delinger. Vi kørte en turnus, hvor man hver anden dag var på vagt med sin deling - altså to delinger ad gangen. De to andre delinger havde så skiftevis nærmest fri. I Musa Qala betød det, at man for en dag enten var arbejdsdeling og fyldte sandsække og byggede stillinger i lejren, eller var på beredskab. Som beredskabsdeling var man klar til eksempelvis at rykke ud og sikre den udvendige helikopterlandingszone eller til at forstærke forsvaret, hvis det blev nødvendigt eller gå patruljer i nærområdet. På den måde blev tiden rimelig. Der skete hele tiden noget nyt, og samtidig roterede man en stilling til højre, hver gang man var på vagt, så man også observerede ud i noget nyt og afvekslende terræn. Den friktion, der uundgåeligt opstod, blev imødegået ved at rotere arbejdsopgaverne delingerne imellem.

HISTORIKERE HAR BETEGNET KAMPENE I MUSA QALA SOM VÆRENDE BLANDT DE HÅRDESTE SLAG I STORBRITANNIENS KRIGSHISTORIE. FØLTE DU UNDER VEJS AT KAMPENE VAR SÅ HÅRDE?

Nej det følte jeg overhovedet ikke. Jeg tror også, at briterne havde en anden tilgang til opgaven, da de overtog den efter os. De holder sig meget mere til deres standarddoktriner. Hvis de er uddannede lette infanterister og er uddannet til at gå kamppatruljer, så er det det, de gør. De trækker måske ikke den delkonklusion, at der er usikre evakueringsforhold, så man måske skulle holde sig i defensiven. De går stadig ud og er offensive og forsøger at dominere terrænet.

Det skabte nogle væsentlig hårdere kampe for briterne, da de kom til at kæmpe ude i byen på dårligere odds. Samtidig var de lettere bevæbnede end os. På det her tidspunkt var det ikke alle mand i den britiske hær – ikke engang i Helmand – der havde en natkikkert. De havde ikke lige så mange tunge våben. Deres odds var anderledes end vores.

HVORDAN VAR JERES FELTMÆSSIGE VELFÆRD I LEJREN?

Sådan som jeg husker det, så var det kun hver anden dag, man reelt kunne tillade sig at tage sine støvler, bukser og lignende af. Der var det tilladt – såfremt man ikke var på beredskab – at gå i shorts og sandaler, så længe man selvfølgelig havde sit våben på sig. De, der var på vagt, var selvfølgelig på kampberedskab og havde altid støvler og busker på.

Derudover fik vi bygget et antal brusere, så man kunne tage bad hver anden dag. Toiletterne var halve olietønder, som man sad på et bræt henover - men det fungerede. Jeg kan huske, at vi i vores del af lejren indrettede et af de lerklinede rum i en af hytterne som biograf. Der sad vi, og så film på en computer om aftenen. Jeg husker det som om, vi så rigtig meget 24 timer med Jack Bauer. Jeg mener også, at vi så Band of Brothers som afveksling. Nogle gange var man nødt til at pause filmen for at høre, om der blev skudt i filmen, eller om det rent faktisk var uden for. Utroligt nok havde vi stadig lyst til at se krigsfilm, mens det stod på.

"Fridag" i Musa Qala: Beredskabsdelingen fylder sandsække.

> **AT JEG VAR GRUPPEFØRER HJALP MIG RIGTIG MEGET. JEG KOM RET HURTIGT FREM TIL AT JEG SOM FØRER IKKE KUNNE TILLADE MIG AT GÅ I PANIK ELLER BEGYNDE AT RÅBE OG SKRIGE I PRESSEDE SITUATIONER. JEG LAVEDE EN AFTALE MED MIG SELV OM, AT LIGE MEGET HVAD DER SKETE, SÅ VILLE JEG ALTID TALE STILLE OG ROLIGT TIL MIN GRUPPE**

HVAD VAR VÆRST? UDEFRAKOMMENDE FRIKTION SOM VARME, TRÆTHED, KINETISKE PÅVIRKNINGER ELLER DET INDEFRAKOMMENDE SOM STRESS, HÅRD ARBEJDSBYRDE OG MANGEL PÅ MOTIVATION?

Det er faktisk et godt spørgsmål. Da man først havde vænnet sig til kampene, så følte jeg ikke, at det var det, der pressede os. Tværtimod så man nærmest frem til det, fordi det gav et afbræk i hverdagen, når man bare sad på vagt. Sådan havde jeg det i hvert fald selv. Det, der måske kunne være sværest, var at holde gang i sig selv: At få vasket sit tøj, når man havde mulighed for det i en håndvask, at få taget et bad og så videre. Ikke fordi man ikke havde lyst til at tage et bad. Det var Murphys lov, der spillede ind.

Angrebet startede som regel, når man stod med shampoo i hele håret. Det var også svært at blive ved med at have lyst til at spise - der var jo virkelig varmt. Der var rigtig mange, der tabte sig i Musa Qala. Jeg forsøgte selv at holde vægten ved at spise varme måltider til alle måltider. Vi havde en stor kasse med ting, som folk ikke gad at spise, hvor jeg tog masser af mad fra. Det var hårdt at holde sin egen personlige kampkraft oppe. Jeg vil ikke sige, det var presset. Jeg synes det gik rimelig godt. Men det var værre end alt det andet, synes jeg.

GJORDE DE OFFICERER, DER DELTOG NOGET, DER VAR MED TIL AT GØRE DIT ARBEJDE SOM BEFALINGSMAND ELLER DINE SOLDATERS OPGAVELØSNING LETTERE?

Det er alfa og omega i sådan en situation at stole på sin delingsfører og de beslutninger, han tog. At han tænkte på sine folks sikkerhed i opgaveløsningen. Alt var jo farligt dernede. Det var vigtigt, at der blev tænkt nogle tanker om, hvordan vi kunne støtte hinanden i opgaveløsningen. Eksempelvis blev evakuering af sårede pludselig noget af det vigtigste i befalingen. Hvordan gennemfører vi det, hvis der sker noget? Hvad er planen? Punkt 4: Logistik blev pludselig meget relevant i befalingen.

HAR DU KUNNET BRUGE DINE ERFARINGER FRA MUSA QALA TIL NOGET I DIN SENERE TJENESTE?

Ja. Det, jeg har kunnet bruge allermest, er den personlige, mentale proces jeg var igennem for at acceptere den fare, man blev sat i. Jeg havde både været i Bosnien og Irak før og havde der været i nogle mikroskopiske ildkampe. Men det var først i Musa Qala, at jeg rigtig oplevede døden komme tæt på. Der tror jeg, at jeg oplevede det, som alle soldater oplever i sådan en situation. At man skal fortælle sig selv, hvordan man skal fortsætte opgaveløsningen, selv om risikoen for at blive såret eller dræbt er rigtig høj.

Jeg kan ikke huske, om det tog nogle dage eller en uge. Jeg kan bare huske, at jeg lige pludseligt fra den ene dag til den anden fandt mig den mentale løsning, og så kunne jeg fungere 100%.

At jeg var gruppefører hjalp mig rigtig meget. Jeg kom ret hurtigt frem til, at jeg som fører ikke kunne tillade mig at gå i panik eller begynde at råbe og skrige i pressede situationer.

Jeg lavede en aftale med mig selv om at lige meget, hvad der skete, så ville jeg altid tale stille og roligt til min gruppe - særligt på radioen. Det gjorde, at jeg hele tiden tænkte på, hvordan jeg selv kunne bevare roen.

HVIS DU SKULLE GIVE ÉT RÅD TIL DE KOMMENDE OFFICERER PÅ HOLD ANKER, BENNIKE OG SENERE HOLD, HVAD SKULLE DET SÅ VÆRE?

Det kan være svært herhjemme fra. Men det råd, jeg vil give til både kommende officerer og alle nuværende og kommende soldater, er at gøre op med sig selv om jobbet i forsvaret er værd at sætte livet på spil for. Man skal gøre op med sig selv, hvad konsekvenserne af det her job er, når man kommer ud et sted som Musa Qala eller andre steder, hvor man risikerer at blive dræbt.

I forhold til ens familie, ens folk og en selv. Man fungerer ikke rigtig derude, hvis man ikke har gjort de her ting op med sig selv. Jeg har selv set kolleger bukke under for de her tanker, som ikke har kunnet finde vejen til det. Det kan nok ikke lade sig gøre at gøre sig disse tanker på forhånd, før man står i en bogstaveligt talt dødspresset situation. Men det skal være mit råd at forsøge at gøre det i hvert fald.

VILJESTYRKE & LEDELSE

MAJOR SØREN SJØGREN, UDDANNELSESCHEF FOR HÆRENS OFFICERSSKOLE

Lad mig være helt ærlig: det er ikke alle de opgaver, jeg har skulle løse som leder, som jeg har haft lige meget lyst til her og nu. Men ledelse handler om at gøre det rigtige og om at tilføje det, som skal til, for at medarbejderne og organisationen som helhed kan lykkedes. Ledelse handler ikke altid om hvad man måtte have lyst til her og nu. Det kræver viljestyrke, disciplin og karakter. Begreber, der sætter ind der, hvor lysten holder op. Det at udvise viljestyrke kan også være et fænomen, der tærer på kræfterne. Det er ganske enkelt trættende at træffe beslutninger, og jo flere vi træffer, des dårligere risikerer de at blive. Derfor gør man klogt i at disciplinere sig selv til at planlægge samt i at oparbejde vaner og rutiner. Det gør, at man ikke altid behøver at trække på sin vilje for at træffe gode beslutninger.

VILJE SOM HANDLING

Vilje udtrykkes som handling.
Man kan hverken tale eller skrive sig til at være viljestærk. Man bliver bedømt på det, man gør, og ikke det man siger. Når man handler eller afstår fra at handle, bliver man samtidig et eksempel for andre. Og lederens handlinger sætter normer for hele organisationen. Viljestyrke handler i den sammenhæng om at påtage sig ansvaret og få gjort det nødvendige. Også selvom det indebærer risikoen for at lave fejl.

Handling er et grundlæggende træk ved menneskets eksistens. Vi er som mennesker frie til at gøre ét og afstå fra noget andet. Friheden er, med den franske filosof Jean Paul Satres ord, det grundlæggende ved mennesket.

Mennesket er i det perspektiv, hvad det gør sig til. Denne frihed fører til det, som Satre kalder det oprindelige valg i spændet mellem ond tro og autentisk refleksion. Hvis vi er frie til at vælge, må vi også være ansvarlige for vores valg såvel som for vores fravalg. Viljestyrke i er i den sammenhæng det at være tro mod sine valg; tro mod sig selv.

PLANLÆGNING

Der, hvor lederens viljestyrke for alvor skal bruges, er i forhold til at sætte retning. På at analysere hvad opgaven er, udvikle en plan for at komme derhen og sikre sig, at det sker. De første to elementer handler om planlægning det sidste om eksekvering. Komplekse opgaver skal nedbrydes i mindre delopgaver, som nogen kan løse.

Et af de primære formål med planlægningen er at få tilvejebragt ressourcer og sikre sig, at organisationen trækker i samme retning. Når planen bliver offentlig, bliver den ikke længere noget, som lederen alene skal bære. Nu ved alle i stedet, hvor vi skal hen, hvorfor vi skal det, og hvad vores rolle er i den større plan. Planlægning er med til at skabe retning i og mening med arbejdet.

At følge planen er ikke noget mål i sig selv. Målet er at opnå formålet. Men hvis man som leder konstant udstikker nye formål uden at sørge for at indfri dem og i stedet lader dem sejle, så siger det pludselig noget om, hvem man er som leder. Ved åbent at bekende sig til bestemte formål og forfølge dem suppleres viljestyrke af karaktér. Man er én, som gør det, man siger.

VILJESTYRKE SOM EN KNAP RESSOURCE

Det at træffe beslutninger er trættende. I psykologien taler man om decision fatigue. Det forhold, at man bliver dårligere til at træffe beslutninger, når vi i forvejen har truffet mange. Samme forskning viser også, at viljestyrke i ét felt, eksempelvis at passe sin træning, har en afsmittende effekt på viljestyrke i andre felter. Lederen skal alene træffe de nødvendige beslutninger. Den knappe ressource i at træffe beslutninger beskytter man blandt andet ved at delegere opgaver og beslutningskompetence. I praksis gøres dette ved at angive mål, formål og rammer for opgavers løsning. Derefter må man stole på, at de medarbejdere, som man selv har ansvaret for at ansætte eller uddanne, også kan løse de tildelte opgaver. I den proces skabes et ledelsesmæssigt overskud, der gør, at lederen kan løfte blikket og orientere sig bredt; hvordan kan den del jeg har ansvaret for støtte de andre i deres opgaveløsning, således at organisationen som samlet lykkedes. Ved at planlægge og delegere kan viljestyrken fokuseres mod de få afgørende valg.

> **Der, hvor lederens viljestyrke for alvor skal bruges, er i forhold til at sætte retning**

RUTINER OG STANDARDER

At indføre rutiner og standarder er en måde at forankre beslutninger. Når noget er en standard, behøver lederen ikke bruge sin viljestyrke på at gennemføre det. Alle ved, at sådan gør vi her. Et eksempel er evaluering efter indsættelse (After Action Review) i Forsvaret. Det er en integreret del af de ledelsestiltag, som lederen skal iværksætte i forlængelse af en opgave. Når både det at gennemføre evalueringen og måden det gøres på indarbejdes som en standard, kræver det mere viljestyrke at afvige fra standarden end at følge den. Viljestyrke kan understøttes af disciplin.

EN TING AD GANGEN

Vi kan have tendens til at ville ændre det hele på én gang. Vi risikerer imidlertid at havne i en situation, hvor vi ikke kan identificere, hvad der virkede, eller hvad der ikke gjorde. Forandringer er svære at drive og vaner svære at bryde. Det er lettere at gøre ét skridt ad gangen.

Som leder må man være opmærksom på, at man er en del af en kæde, der både rækker tilbage i fortiden og ud i fremtiden. I stedet for at sigte mod den næste kvartalsopgørelse eller den næste en-til-en, skal lederen have viljestyrken til at gøre det rigtige også for de som kommer efter os. Ved at tænke os grundigt om, udstikke en kurs og følge den kurs, kan enhver organisation nå meget langt. Gennem planlægning og forudseenhed kan vi over tid, én ting ad gangen, flytte både organisationer og os selv. Tænk eventuelt selv over, hvor du var for et og henholdsvis ti år siden. Ved at opdele opgaven og holde fokus på de langsigtede mål bruges viljestyrken på opnåelige delmål. Ved at nå dem, kan vi komme hen til det endelige mål.

VIJESTYRKENS ARNESTED

Vi definerer os selv gennem det, vi gør. Viljestyrken udtrykkes nok som handling, men handlingen udspringer fra vores oprindelige valg. De er svarene på det eksistentielle spørgsmål om hvem er jeg? Spørgsmålet, hvem er jeg som leder, kan ikke meningsfuldt skilles fra de valg, som jeg allerede måtte have truffet som menneske. Lederen gør sig derfor klogt i måske blot lejlighedsvist at vende tilbage til det grundlæggende eksistentielle spørgsmål og spørge: hvem er jeg og hvordan vil jeg leve mit liv? I refleksion over det spørgsmål ligger en guide til handling, også når det rigtige måske ikke er noget, som jeg umiddelbart har lyst til.

HVOR KOMMER VILJESTYRKEN FRA?

OLE BACH PIEKUT, FELTPRÆST

Vi forbinder viljestyrke med evnen til at udføre ekstraordinære handlinger. Sikken en viljestyrke det må have krævet at blive OL-guldvinder i roning, at sætte rekord på maratondistancen eller at Bente og Børge har tabt sig 75 kg. Og ja, det er da flot. Men det har ikke noget med viljestyrke at gøre. Det har noget med talent, motivation og evner at gøre. Bare fordi du vil noget, er det ikke ensbetydende med, at du kan det.

Jeg kommer f.eks. aldrig til at spille tennis som Roger Federer, spille fodbold som Ronaldo eller synge som David Bowie. Ligegyldigt hvor mange timer jeg så træner på tennisbanen, fodboldbanen eller hvor mange sangtimer jeg tager. Det gør du sandsynligvis heller ikke. Men du kan sikkert blive en habil tennisspiller eller sanger, hvis du øver dig. Du bliver bare ikke exceptionel.

Derfor er det også noget vrøvl, når man påstår, at man kan, hvad man vil. At det bare handler om at ville er nok. Man kommer langt ad viljens vej og bliver sikkert en habil tennisspiller - men man kommer ikke hele vejen til Grand Slam. Selvfølgelig kan man træne sin viljestyrke, som man kan træne sine tennisfærdigheder og blive bedre. Men kun nogle ganske få enkelte bliver exceptionelle, de der er skænket særlige evner for det. Alle kan altså blive dygtige til noget, men kun ganske få bliver usædvanlige.

Dermed er det altså klart, at viljestyrke har begrænsninger. Den indsigt er afgørende, da vi bevæger os gennem en tidsepoke og en kulturel strømning, hvor det faste mantra fortæller os, at alting skal gå fremad. Progression og udvikling: du kan hvad du vil, og du kan blive til det, du har lyst til. Nej. Det kan du faktisk ikke. Du har begrænsninger. Du er nemlig et menneske og dermed (Gudskelov) fejlbarlig. Den indsigt kræver mod, og det kræver viljestyrke at stå ved den og ved sine begrænsninger. Alting er ikke fremskridt. Det gælder ikke altid om at "ville" sig fremad. Nogle gange ligger det største fremskridt og den største viljesakt i at gå tilbage. Tilbage til udgangspunktet. Det nytter ikke at fortsætte hovedløst fremad og sætte sin vilje igennem for at gøre det, hvis vejen du er på vej udad, er den forkerte.

Derfor er det forkert, når vi siger: Du kan hvad du vil. Du kan ikke altid, hvad du vil. Det er faktisk meget du ikke kan, også selvom du gerne ville.

I bund og grund er det egentlig en hånlig tilgang til det andet menneske og et ganske forfærdeligt menneskesyn, der ligger bag et sådant bonmot. Tag nu bare en terminal cancerpatient. Men hvad er så viljestyrke og mere afgørende, hvor kommer den fra?

Viljestyrke er ikke noget, der svæver utvungent i den blå luft. Det er heller ikke noget, du har inde i dig selv, og som kan findes frem ved at pille grundigt nok i navlen. Viljestyrke er knyttet til noget.

I den gamle græske myte om Sisyfos hører vi, hvordan han som straf for at have trodset guderne er dømt til i al evighed at skubbe en klippeblok op ad et bjerg, igen og igen.

Det er viljestyrke, at blive ved med at udføre den meningsløse opgave igen og igen, for klippeblokken triller ned af bjerget, så snart han har fået skubbet den op. Den eneste grund til, at Sisyfos kan mønstre viljestyrken til at løfte den byrde er, at det er en opgave, der er pålagt ham.

→

La Veronica al Calvario.
Giovanni Cariani (1490-1547)

OLE BACH PIEKUT ER FELTPRÆST FOR HÆRENS OFFICERSSKOLE OG SOGNEPRÆST I TØLLØSE.

OLE HAR VÆRET FELTPRÆST I KNAP 10 ÅR OG HAR VÆRET UDSENDT FIRE GANGE.

Feltgudstjeneste i Helmand. ISAf 16.

Feltpræstens samtalerum og kirketeltet. ISAF 16.

“

Det nytter ikke at fortsætte hovedløst fremad og sætte sin vilje igennem for at gøre det, hvis vejen du er på vej udad, er den forkerte

På samme måde med soldaten, der har fået pålagt den opgave at gå ud af porten på patrulje i fjendeland, igen og igen. Det er en opgave, der udføres for noget, der er større end dig selv. Det er ganske vist den enkelte, der udfører opgaven, men den udføres i en andens tjeneste.

Det er ikke sikkert, du altid kan se meningen med den. Nogle gange kan kampen forekomme absurd, som Sisyfos der skubber stenen bare for at se den rulle ned til udgangspunktet igen. Men det er visheden om, at den opgave, du er sat til at udføre, tjener et højere formål end dig selv, der gør det muligt at løfte opgaven. Du kan mønstre viljestyrke, når du ved dig forpligtiget af noget, der er større end dig selv, noget der kalder på dig. Dit fædreland, din konge, din Gud.

Viljestyrke er altså det at handle, også når det forekommer futilt. Handle fordi man er pligtig til det. Det kræver viljestyrke at handle – men det kræver også viljestyrke ikke at handle. Når det kommer til stykket, kræver det nok ofte mere viljestyrke ikke at handle. For den største og vanskeligste viljesakt er den at acceptere det givne, vilkåret som du er underlagt som menneske. At der er situationer, som du ikke kan handle eller "ville" dig ud af. Det går jo netop imod det mantra, tiden byder, at det kun handler om at komme fremad. Man kan sige det sådan, at det kræver selvindsigt at kende sine begrænsninger såvel som at forstå de begrænsninger, der er sat op omkring dig af andre. Det kræver viljestyrke at acceptere dem.

Jeg vil slutte af med at nævne, at inspirationen til alt det ovenstående kommer fra én enkelt kilde. Der findes én beretning, som jeg vil anbefale dig at kende til, som fuldstændig udgrunder og forklarer, hvad viljestyrke er, og hvor den kommer fra. Det er påskens beretning fra palmesøndag over skærtorsdag og langfredag til påskemorgens tomme grav og opstandelsen under.

Beretningen om Jesus Kristus der udfører den opgave, der er pålagt ham. Går imod sin død, tager den på sig, vælger ikke at gøre modstand, vælger ikke at stikke af, men udfører den opgave han skal **i ansvar overfor Gud og af kærlighed til dig og mig.**

Allehelgen gudstjeneste i Camp Bastion ved mindestenen for de faldne danske soldater. Navnene blev læst højt og en skotsk sækkepibespiller akko

Feltpræsten står til rådighed for samtaler af alle slags og om alt det, der rører sig i et menneskeliv. Feltpræsten har ubetinget tavshedspligt."
Mail: obp@km.dk. Tlf: 29218780

JERES UNGE LIV

Selv de reneste af hjerter

Skulle tømmes for blod

Og ingen ville høre deres smerte

Der ville være mørke og sod

Så meget at de ikke kunne se

Broderens heltedåd og mod

Den ulykke der ville dem ske

Får mig til at tænke på

Hvad deres unge liv

Kunne være blevet til

LT LOUIS K. NORDAL, EFTERRETNINGSREGIMENTET

EN KADETS REFLEKSIONER OM MOBILISERING AF VILJESTYRKE

LT CHRISTINE AGERTOFT SVOP, INGENIØRREGIMENTET

EN DAG PÅ PATRULJEKURSUS

Anden nats opgave i uge to af patruljekurset er lige begyndt. Jeg føler mig allerede udkørt efter de sidste par dages forberedelser og det sidste døgns opgave. Manglen på mad og søvn kan allerede mærkes. Det er en mørk måneløs nat. Skoven, vi maser os igennem, er svært fremkommeligt for vores tungt belastede patrulje. Uden sit mørkekampsmateriel kan man knap se en hånd foran sig. Vi har da heller ikke gået meget mere end 500 meter, da patruljen første gang bliver splittet ad.

Den nat lærer vi vigtigheden af at have styr på, hvor manden bag dig og foran dig i patruljen er placeret og ikke mindst vigtigheden af at have styr på orienteringen. For hver gang patruljen splittes, skal hver mand finde hen til et samlepunkt væk fra ruten, hvilket betyder infiltrationen kun bliver længere. Den nat bliver patruljen splittet ad tre gange. Ud på morgenen må min del af patruljen banke på døren hos en bondemand og ringe til instruktøren for at fortælle, at vi har fejlet og ikke kan nå vores pick up. Vi får besked på alligevel at finde derhen. Det opleves som at være gruppens sidste reserver, der nu bliver trukket på. Moralen er på sit laveste. Vi når frem halvanden time for sent, og det viser sig, at resten af patruljen heller ikke har nået det til tiden.

Vi er tilbage i lejeren til debriefing omkring kl. 09.00. Vi får at vide, at vi skal være klar til at forberede næste opgave, som begynder kl. 10.00. Det vil sige 30 min. hvile.

Vi kigger fortvivlet på hinanden, da vi ved, at den opgave, vi skal på, varer to dage.

Der er stadig 75 timer tilbage, før vi rejser hjem fredag. Det virker uoverskueligt. *'Når vi føler os så mentalt og fysisk ødelagt nu, hvordan skal vi nogensinde nå frem til fredag med så lidt søvn?'* fanger jeg mig i fortvivlet at tænke. Manglen på mad er til at leve med, det vænner kroppen sig til. Men tankerne bliver sværere og sværere at få til at hænge sammen uden søvn.

Da vi mødes til befaling for næste opgave, får jeg at vide, at jeg skal være spejder. Jeg skal finde den bedste rute, memorere den, gå forrest og lede patruljen på rette vej. Efter nattens vildfarelse og den stigende træthed gruer jeg for ikke at leve op til forventningerne. Men det ændrer ikke på, at ansvaret er mit, og opgaven skal løses, minder jeg mig selv om.

EFTER NATTENS VILDFARELSE OG DEN STIGENDE TRÆTHED GRUER JEG FOR IKKE AT LEVE OP TIL FORVENTNINGERNE. MEN DET ÆNDRER IKKE PÅ, AT ANSVARET ER MIT, OG OPGAVEN SKAL LØSES

Der er ikke så meget andet at gøre end at tage en dyb indånding, bide tænderne sammen, og sige til mig selv, at jeg kan mere, end jeg tror jeg kan. Det er et spørgsmål om at mobilisere den indre viljestyrke til at fortsætte, selvom kroppens signaler og negativ tænkning siger mig imod. Jeg husker på, hvad jeg har lært fra mit tidligere arbejde med Mindfulness-baseret Stress Reaktion: Jeg kan vælge at lade være med at reagere automatisk på mine sanser, tanker og følelser, acceptere ubehaget og fortsætte fremad.

GRÆNSEN ER EN ILLUSION

Selvom min krop, tanker og følelser den morgen skreg til mig, at det var en uoverkommelig opgave, viste det sig jo netop, at det var det faktisk slet ikke. Min krop havde langt flere reserver at give af, end man skulle tro ud fra min hjernes protester. Selvom jeg som spejder ligefrem begyndte at hallucinere og at se ikke-eksisterende soldater og kampvogne igennem min mono ude i mørket, lærte jeg hurtigt at kende forskel på fantasi og virkelighed. Det var muligt at fortsætte og fortsat føre an. Det viste sig, at jeg langt fra havde nået min grænse endnu, og jeg fandt den heller ikke på den patruljetur. Hver gang viste det sig, at grænsen kun var en barriere af perception, tanker og billeder i mit sind.

Patruljekursets vigtigste lektie for mig var således erkendelsen af, hvor stor forskel der var på, hvad min hjerne fortalte mig, jeg kunne (eller nærmere hvad jeg ikke kunne), og hvad jeg faktisk kunne, hvis blot jeg satte min vilje til at overskride kroppens og sindets protester og løse opgaven. For hvad var det lige, der var tilbage af indre motivation, som skabte fremdrift under disse omstændigheder?
Enhver der har stået i vand til knæene i et skyttehul kan måske nikke genkendende til, at ønsket om at flytte grænser, værne om fællesskabet, og ikke mindst tanken om, at der er noget, der er #værdatkæmpefor, pludselig kan virke fjernere i den pressede situation. Her vil jeg argumentere for, at der skal noget mere end blot indre motivation
til at hanke op i sig selv og prioritere opgaveløsningen over egne behov, netop mobiliseringen af viljestyrken. →

> *Ifølge forskning kan viljestyrke holdes i reserve til fremtidige behov, hvor kun den rette motivation giver mulighed for, at man kan gøre brug af denne reserve og holde ud, når ens selvkontrol er udkørt*

AT MOBILISERE VILJESTYRKE

Som det står i Forsvarets ledelsesfilosofi er viljestyrke noget, som i ledelse skal mobiliseres med henblik på at sikre gode resultater. Er det ikke netop det, soldaten mobiliserer i den pressede situation, når han står i vand til knæene og alt i ham råber på at give op, eller man giver en kammerat et velment skub på ildmarchen og minder ham om, at opgaven skal løses? Når man først står i mudderet, er det ikke så meget motivationen til at hoppe op af mudderet, som er spørgsmålet, som det er viljestyrken til at fortsætte.

Men hvad er det præcis viljestyrke indebærer, og hvad er det præcis for en proces, hvorigennem viljestyrken kan mobiliseres i selvledelse og i ledelse af andre?

I psykologien defineres viljestyrke som evnen til at modstå kortsigtede fristelser med henblik på at nå langsigtede mål. Ved hjælp af selvkontrol omsætter man intension til handling. Viljestyrke hjælpes altså kraftigt på vej af, at man sætter sig klare mål, så som målet om at gennemføre patruljekurset. Ifølge forskning kan viljestyrke holdes i reserve til fremtidige behov, hvor kun den rette motivation giver mulighed for, at man kan gøre brug af denne reserve og holde ud, når ens selvkontrol er udkørt. På patruljekurset oplevede jeg netop at opdage nogle af disse reserver, som jeg ikke vidste, jeg havde ved hjælp af det klare mål om at skulle løse opgaven og gennemføre kurset.

Derudover viser forskning, at træning af selvkontrol over lang tid også styrker viljestyrken. Noget så simpelt som at følge et træningsprogram kan være med til at styrke viljestyrken.

I forlængelse heraf kan rutinering i en opgave, som indledningsvis kræver viljestyrke at gennemføre, gøre opgaveløsningen til en vane, så viljestyrke slet ikke længere skal mobiliseres for at udføre den pågældende opgave. Så jo mere man får overskredet disse grænser, jo mindre vil de blive oplevet som grænser, der skal overskrides.

Konklusionen må derfor være, at jo længere tid du tilbringer i et skyttehul med vand til knæene, jo mindre ubehageligt vil du opleve det. Hvilket samtidig giver dig mere overskud til at lede dine soldater. Hermed motiveret til at hoppe ned i det skyttehul med dine soldater i dit kommende virke som delingsfører.

Forskningen som refereres til i denne artikel er baseret på følgende artikel:Weir, Kirsten. 2012. What You Need to Know about Willpower: The PsychologicalScience of Self-Control.American Psychological Association

Befaling gives af patruljeføren forud for næste opgave

MED HOLD ÅNKER PÅ PATRULJE KURSUS

ILLUSTRATOR: KT BACH

HVILKEN ROLLE SPILLER VILJESTYRKE FOR DIG SOM KOMMENDE LEDER I FORSVARET?

LT KRISTOFFER DIRAC,
DEN KONGELIGE LIVGARDE

Når du stiller mig det spørgsmål, tænker jeg først og fremmest på, hvad forskellen er på at være stædig og være viljestærk? Stædig er, når mændene taler imod din position, men du som leder fastholder din udmelding, hvorimod viljestyrke er at sætte sin vindende position igennem de udfordringer, som måtte være. Jeg tænker meget analytisk omkring det. Man skal lade være med at være viljestærk bare for at være det. Man skal sørge for, at det passer til den ting, man forsøger at opnå. Til det mål man har. Så det vil sige at i forhold til at løse en opgave, hvis der er klynk eller et eller andet, så må man sætte sin vilje igennem.

Men hvis det handler om at advokere sin egen løsning på et mindre risikobetonet problem, så er det måske bedre at være mere inkluderende og lyttende. I det tilfælde er det at være viljestærk at sige, at vi er nødt til at finde en løsning i stedet for at sige, at det skal være min løsning, der skal findes. Det vil sige, at vilje for mig er noget, man skal passe på med at trække igennem bare ved at pege på sin rang. Men omvendt er det noget, som man skal huske er et redskab i værktøjskassen. Der er situationer, hvor det at sætte sin vilje igennem er legitimt og det eneste rigtige. Så vilje er, ligesom så mange andre ledelsesmæssige værktøjer noget, man kan bruge til at fremme det, som man ønsker at opnå, men det kan ligeså meget være noget, man skal være forsigtig med at stå for stejlt på. Det handler generelt om at sørge for at opnå de ting, man skal. Det er det, viljestyrke er for mig.

LT JESPER HOLM FREDERIKSEN, INGENIØRREGIMENTET

For soldater generelt spiller det en kæmpe stor rolle. Nu har jeg været her i 9 år, og der er jo mange sammenhænge, hvor vi bliver pressede - også ud over vores fysiske evne. Som jeg ser det, er det dér, at ens viljestyrke sætter ind. Særligt som fører. Uanset om du er gruppefører, delingsfører eller kompagnichef, så er der bare nogle særlige opgaver, som vi er pålagt, og vi skal bevare overblikket i endnu højere grad end vores menige mænd. Og dér vil vores viljestyrke til at kunne komme igennem således, at vi kan overskue situationen være afgørende.

LT MICHAEL A. NIELSEN, FØRINGSSTØTTEREGIMENTET

Det er jo så her, jeg skal sige, at viljestyrke selvfølgelig spiller en stor rolle. Men når det er sagt, vil jeg først påpege, at viljestyrke for mig er mange forskellige ting. For det første er der viljestyrke i forhold til den daglige ledelse. Her kan viljestyrke bruges i forhold til at sætte sig igennem over for sine overordnedes beslutninger, hvis der er nogle ting, som man er uenige i. Det kan også være at have viljestyrken til at sætte sig igennem i forhold til dem, som man har under sig. På den måde får man segmenteret sin position, og kan få løftet sin position med den ene og anden part. Dét er et sted, hvor jeg kan se viljestyrke blive brugt, når jeg kommer ud.

For det andet er der så viljestyrken til at få det familiære og personlige til at hænge sammen med det, at skulle have et arbejde som delingsfører. Det kan f.eks. kræve, at man må have et langdistanceforhold, eller må pendle rigtig meget hver dag, for at kunne være der og få det personlige til at hænge sammen. Det kræver noget forventningsafstemning på hjemmefronten med venner og familie men også med kollegaer, chefen og med ens folk. Hvis ikke man får gjort det, tror jeg, at man kan få det svært, når man kommer ud som premierløjtnant. At få gjort det og få taget de konfrontationer, tror jeg, kræver viljestyrke fra mange af os kadetter. Så viljestyrke kan ikke ses isoleret som noget professionelt. Viljestyrke kan være mange ting, og derfor synes jeg, at det kan være svært at sige, hvordan jeg helt præcist kommer til at applicere det, når jeg kommer ud.

HÆRENS OFFICERSSKOLES EFTERÅRSBAL 2018
// MILITÆRFOTO.DK

SCANDINAVIAN FEMALE CADET CONFERENCE

HVORDAN VIL DU FORHOLDE DIG TIL LIGESTILLING I FORSVARET?

LT CHRISTINE AGERTOFT SVOP, INGENIØRREGIMENTET

Gruppebillede af deltagerne til Scandinavian Female Cadet Conference 2018

I december 2018 deltog Hærens Officersskole i den årlige Scandinavian Female Cadet Conference i Sverige. På baggrund af konferencens diskussioner følger her en opfordring til fortsat – og i højere grad – at forholde sig nuanceret og aktivt til, hvad ligestilling vil sige i et moderne forsvar.

EN KØNSDISKRIMINERENDE DEBAT OM KØNSLIGHED

Scandinavian Female Cadet Conference er en konference, hvor kvindelige kadetter af alle værn fra Danmark, Sverige, Norge og Finland mødes og debatterer, hvilke udfordringer der er på spil som kommende, kvindelig leder i nutidens og fremtidens nordiske forsvar. Ligestilling var konferencens omdrejningspunkt, og vi var omkring 50 deltagere. Mærkeligt nok havde man kun inviteret kvinder til at diskutere ligestilling, hvilket i sig selv kan synes kønsdiskriminerende. Jeg vil dog ikke benægte, at der er fordele ved i ny at næ at være i enerum kvindelige kadetter imellem. Som de fleste mænd nok også vil kunne genkende, er der bare emner, som falder nemmere at diskutere med sit eget køn. Og netop kønsligestilling er nok et af de emner, som hurtigt bliver følsomt og personligt, når det diskuteres mellem kønnene. På den måde skabte arrangørernes fravalg af mænd et mere trygt rum for diskussionen.

Ikke desto mindre vinder vi nok ingen kønskampe, så længe debatten alene er noget, kvinder forholder sig til. Hvis de skandinaviske forsvar ønsker ligestilling, må det være et ubetinget krav, at der skabes en diskussion, der indbefatter både mænd og kvinder, hvilket de fleste skandinaviske kadetter var enige i. Forhåbentlig vil mandlige kadetter derfor også blive inviteret til fremtidige konferencer.

#GIVAKTOCHBITIHOP

På konferencen overraskede kulturforskellene mellem de skandinaviske lande mig. I Sveriges forsvar er der mange initiativer til at fremme kønslighed. De har blandt andet en person på fuldtid, som kun beskæftiger sig med at sikre ligestilling i forsvaret. Det var også ham, der havde indkaldt konferencen. I det svenske forsvar har de desuden en hotline, som man kan ringe ind til, hvis man har oplevet krænkelser på arbejdet. I forhold til krænkelser, kom vi ind på #metoo debatten, som det svenske forsvar har forholdt sig helt anderledes til end det danske. Kort efter at #metoo-bevægelsen var startet, opstod militærets egen version af hashtagget, som de kaldte *#givaktochbitihop*. Flere end 3000 kvinder i det svenske forsvar skrev indlæg med hashtagget om deres hverdag i forsvaret, som indeholdt alt fra oplevelser med kvindehadske øgenavne til voldtægt.

Hertil over 1700 underskrifter fra kvinder, som kunne tilslutte sig at have haft lignende oplevelser – og som samstemmende ønskede at gøre op med den tavshedskultur og ligegladhed, der efter deres mening herskede i det svenske forsvar. De norske kadetter fortalte, at mange af de mandlige soldater havde joket med #metoo lige efter bølgen startede, hvilket chokerede de svenske repræsentanter. For dem var det fuldkommen uhørt, at man kunne joke med noget så alvorligt som #metoo. Vi danske kadetter var derimod overraskede over svenskernes reaktion. For at joke med #metoo og krænkelser i det hele taget er nok den mest udbredte reaktion, som mange af vi kvindelige kadetter har oplevet i forhold til debatten.

> *I min optik handler ligestilling altså ikke om at vi alle skal være ens. Derimod handler ligestilling om at skabe et sundt arbejdsmiljø for både kvinder og mænd i forsvaret*

HUMORENS MAGT

Her tænker læseren måske, at det da kun er en god ting, at vi danskere ikke er så politisk korrekte som svenskerne, og at det kan lette stemningen at se på den humoristiske side af sagerne. Det synspunkt kan dog udfordres, som det påvises i Beate Sløk-Andersens netop afleverede PhD-afhandling The Becoming of Good Soldiers: An Ethnographic Exploration of Gender and Other Obstacles in the Military Borderland. Gennem en række interviews med soldater af forskellig rang samt hendes egen gennemførsel af Hærens Basisuddannelse, påpeger Sløk-Andersen, at humor kan være et problematisk diskursivt magtgreb i soldaters socialisering. Hun forklarer: "(…) *det er den hvide, heteroseksuelle, mandlige soldat, der definerer, hvad der er god humor. Hvis man ikke tilhører denne majoritet, er man særligt udsat for at blive gjort til grin. Og hvis man så ovenikøbet skulle finde på at nægte at grine ad noget, viser man, at man ikke accepterer præmissen om, at det hele bare er for sjov. I stedet bliver man den, der ødelægger den gode stemning.*"

Det skete netop i Sløk-Andersens egen værnepligt, hvor fem kvindelige værnepligtige blev trætte af grænseoverskridende adfærd fra en gruppe mandlige kolleger. For eksempel blev de jævnligt spurgt, hvem af deres mandlige kollegaer de ville have sex med eller blev forstyrret af deres mandlige kollegaer, mens de var i bad. De gik til kompagnichefen, men var ifølge Sløk-Andersen samtidig opmærksomme på, at de herigennem brød uskrevne regler for acceptabel adfærd ved at sige fra. Efterfølgende blev de mødt med spydige kommentarer fra både mandlige og kvindelige kollegaer.

Noget kunne altså tyde på, at tavshedskulturen om disse sager også findes i Danmark og at undskylde krænkende adfærd med, at det jo bare er humor, understreger dette. Ikke mindst når kvinderne udskammes og dermed indirekte får at vide, at de skal holde mund. Kunne det tænkes, at vi faktisk kunne lære noget af det svenske forsvar?

→

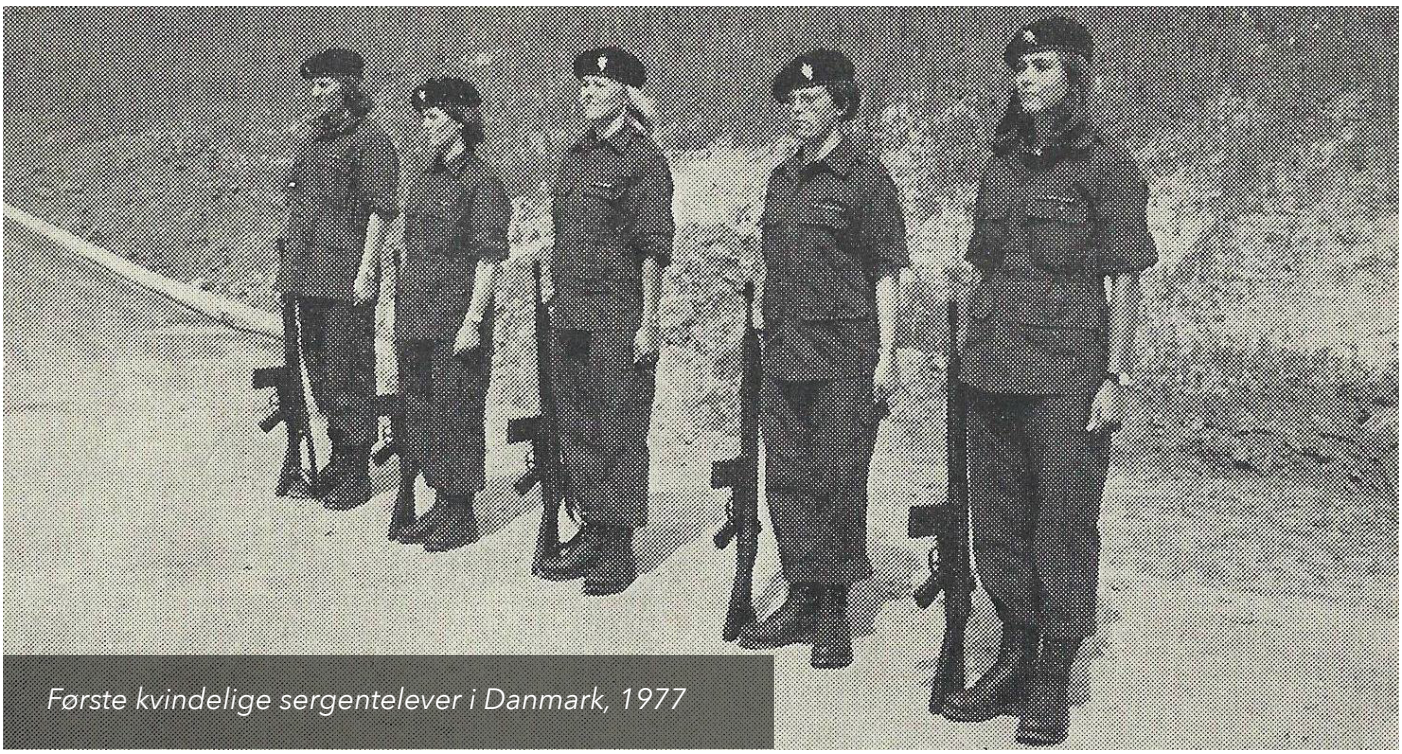

Første kvindelige sergentelever i Danmark, 1977

AT FEJLE FOR ALLE KVINDER

De norske kadetter fortalte, at der netop i november 2018 havde været stor debat om kvinders plads i Forsvaret efter, at der var blevet skabt en historie om, at en havareret fregat havde et flertal af kvindelige navigatører, hvilket viste sig at være faktuelt forkert. Ikke desto mindre blev kvinder i forsvaret hængt ud på sociale medier og gjort til syndebukke ud fra den opfattelse, at de underminerer det norske forsvars professionalisme. Også her tyder debatten på, at noget er galt, når der bliver sat spørgsmålstegn ved en navigatørs professionalisme i kraft af navigatørens køn. Det viser også, at når en kvinde fejler i Forsvaret, er det ikke kun hende selv, der fejler. Hun fejler for alle kvinder, idet hun kommer til at eksemplificere, at kvinder ikke er gode soldater. Når en mand derimod fejler, fejler han så på alle mænds vegne? Næppe.

Flere kvinder på konferencen fortalte, at de har oplevet, at deres kompetencer er blevet vurderet med deres køn som forklaringskraft. Klarer en kvinde sig godt fagligt, er det fordi hun er kvinde og/eller køn. Klarer hun sig dårligt fagligt, er det fordi hun som kvinde tydeligvis ikke hører til i forsvaret, fordi hun er for svag eller for blød. I disse argumenter er det underliggende postulat, at mandens kompetencer i soldaterhvervet i sidste ende objektivt set er overlegne i kraft af hans køn.
Det er selvfølgelig langt fra alle mandlige soldater, som er styret af sådanne fordomsfulde og generaliserende holdninger til kvinder og deres plads i forsvaret. Ikke desto mindre kunne vi på baggrund af de erfaringer, som blev delt på konferencen erkende, at denne slags opfattelser er noget, som kvindelige soldater i de skandinaviske forsvar møder på alle niveauer, både konstabler, sergenter og officerer imellem.

DIVERSITET OG ENSRETNING

Når man ser på det danske forsvars politik, hvad angår køn og etnicitet, fremhæves ligestilling og diversitet, idet både forskning og den praktiske virkelighed viser, at diversitet i sociale og kulturelle baggrunde såvel som i personligheder fremmer opgaveløsningen. I rekrutteringen er det i midlertidig en udfordring at sikre denne diversitet. For det første fordi det rent numerisk primært er flest etnisk danske mænd, der søger uddannelse i forsvaret. Men nok også fordi kvinder er udfordret på fysikken. I hvad der kunne se ud til at være et forsøg på at højne Forsvarets diversitet, ses en overrepræsentation af kvinder og soldater af anden etnisk baggrund i Forsvarets rekrutteringskampagner. En overrepræsentation som kadetterne fra de andre skandinaviske lande kunne nikke genkendende til og var trætte af. For at blive trukket ind foran kameraet i kraft af sit køn og ikke sine kompetencer, også selvom det er for at vise, at kvindelige soldater også er kompetente, er ikke altid så spændende. Det bør i min optik aldrig være et mål i sig selv at få flere kvinder i Forsvaret. Vi skal have kvalificerede soldater med de rette kompetencer, hvor alle, uanset køn og etnicitet skal have lige vilkår herfor.

> **Kønsforskelle bliver diskuteret flittigt i uformelle og kollegiale rammer blandt kadetter. Men jeg savner en mere åben tone herom i et mere formelt regi i Forsvaret. Helt konkret kunne det for eksempel være i form af at få køn og ligestilling som en del af pensum i for eksempel faget Ledelse på Hærens Officersskole**

Ønsket om diversitet bør dog aldrig reduceres til et spørgsmål skulle sikre større repræsentation af det kvindelige køn i statistikkerne på bundlinjen.

At det er hårdere for en kvinde end en mand at løbe 2200 meter er nu engang ofte virkeligheden – og hvis kvinden ikke kan træne sig op til det, så må hun finde et andet arbejde. Ligesom der heller ikke skal skelnes i taktik eller strategi. Vi kommer alle med forskellige fysiske, faglige og sociale baggrunde, der giver os forskellige forudsætninger for både teoretisk og praktisk læring. I min optik handler ligestilling altså ikke om at vi alle skal være ens. Derimod handler ligestilling om at skabe et sundt arbejdsmiljø for både kvinder og mænd i forsvaret.

Det jeg tager med fra konferencen er, at dette kræver, at der gøres op med en hver form for tavshedskultur. Tavshedskulturen reproducerer en uhensigtsmæssig forestilling om, at ligestillingskampen er ovre. Det er den langt fra, og det skal vi kunne have en åben dialog om.

KØN PÅ SKEMAET SOM EN LEDELSESMÆSSIG UDFORDRING

Det er mit indtryk, at kønsforskelle bliver diskuteret flittigt i uformelle og kollegiale rammer blandt kadetter. Men jeg savner en mere åben tone herom i et mere formelt regi i Forsvaret. Helt konkret kunne det for eksempel være i form af at få køn og ligestilling som en del af pensum i for eksempel faget Ledelse på Hærens Officersskole. Som officerer vil vi fortsat møde divergerende opfattelser af køn i Forsvaret blandt vores overordnede, undergivne og kollegaer. Det kan skabe spændinger, når vi møder modsatrettede holdninger på forskellige niveauer. Det skal vi som ledere kunne navigere i, forholde os til og finde løsninger på. Som ledere må og skal vi kunne forholde os til kønsrelaterede udfordringer på arbejdspladsen.

Særligt skal vi have en klar og fælles forståelse for, hvornår der skal siges fra. Både når det gælder os selv – og ikke mindst de soldater, som vi har ansvar for.

Fra Hold Ankers defensive modul.

ET FORSVAR AF ETIK

LT MARCUS SALOMON, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

En række nyhedshistorier har den seneste tid diskuteret nepotisme i Forsvaret, dette med et stort fokus på hvorvidt lov og regler er blevet brudt eller ej. Men sager om mulig nepotisme handler ikke kun om jura. Det handler også om etik.

With great power, comes great responsibility.

Siden sin oprindelse i Spiderman-universet, er sætningen siden blevet et velkendt udtryk, der sågar har haft sin gang i USA's højesteretsdomstol. Og så er det er et udtryk, der med meget få ord udtrykker en væsentlig del af officerens profession; nemlig at der med magt følger en forpligtelse til at tænke etisk.

Som officer har man dødbringende magt. Med den magt følger evnen til at nedkæmpe modstanderen og beskytte egne og civile liv. Officeren har magt og ansvar i en sjælden høj potens. Sådan magt skal forvaltes med anstændighed og omtanke og udøves sådan, at det etisk kan forsvares.

Hvad er etik så? Det er et stort spørgsmål, som her kommer på en kort formel: Det handler om, hvad man bør gøre. Hvad etik er, er dermed et holdningsspørgsmål der stilles og besvares fra situation til situation og i øvrigt afhænger af øjet, der betragter situationen. Det er straks nemmere at identificere, hvad der ikke er etisk – det man ikke bør gøre. Eksempelvis er de fleste enige om, at det at kaste om sig med cigaretskodder eller at lære små børn at tale grimt ikke er særlig ordentligt.

> **Selvom noget ikke er ulovligt, kan det stadig være uetisk**

Ingen af disse handlinger er dog ulovlige - og dermed lovlige. Forskelligt fra det etikkens 'hvad du bør gøre', er det juridiske tilknyttet et 'det du må gøre'. Det du ikke må, er ulovligt, og det du gerne må, er lovligt.

Centralt for min argumentation er forskellen på må og bør. Selvom noget ikke er ulovligt, kan det stadig være uetisk. I de omtalte sager har medierne i deres formidling og analyse anlagt en klassisk juridisk vinkel: "Har personen gjort noget ulovligt, og kan det bevises ud over enhver rimelig tvivl?" Vinklen anlægges i enhver offentlig personsag, hvor beslutningstagere, embedsmænd eller erhvervslivets topledere er i det offentliges søgelys. Det er absolut en fornuftig vinkel, som dog ikke kan stå alene.

Det er eksempelvis ikke uhørt, at politikere, embedsmænd og topledere i erhvervslivet bliver fyret selvom der efter en kommission eller lignende ikke rejses tiltale. "Det, du har gjort, er ikke strafbart, men vi (og/eller offentligheden) har mistet tilliden til dig, fordi du har handlet uetisk", er den ikke-direkte udtalt, men klare besked.

For at kunne være officer skal man indeholde en moral og dannelse, der automatisk rækker langt forbi 'må' og derhen hvor ordentligheden er styrende for ens brug af magt. En officer nøjes i sin selvjustits altså ikke kun med at overveje love, regler og doktriner, men indtænker også sin etik i brugen af sin magt.

Et godt eksempel er Operation Bøllebank. Danmark var i 1994 indsat i den fredsbevarende FN-mission UNPROFOR i det borgerkrigsramte Jugoslavien. Da serbiske styrker angreb en svensk observationspost, kunne de danske styrker have valgt at agere passivt uden at dette ville være ulovligt. Som bekendt skiftede man alligevel fra lyseblå til sort baret og besvarede serbernes ild.

I en senere undersøgelse konkluderede FN da også, at danskerne havde overholdt Rules of Engagement, men at der også var andre handlemuligheder. De danske styrker behøvede dermed ikke at handle, som de gjorde, men gjorde som de gjorde, fordi de fandt, at det var det etisk rigtige. Bøllebank var det svære valg, men det ordentlige valg.

I forhold til krigens love kan juraen efterlade den militære beslutningstager i gråzoner eller med en meget bred højre/venstre-begrænsning. En af de sværeste situationer er, når uetiske militante organisationer anvender børnesoldater, som udgør en trussel mod sine egne eller allierede enheder. Man står da over for en modbydelig problemstilling, hvor den rigtige løsning både kan være skyd og skyd ikke. I sådanne tilfælde kan det ske, at loven ikke sætter rammen for en entydig handlemulighed, og at man derfor bliver nødt til at anvende og stole på sin etik. Om og hvordan man skal anvende magt, bliver da en etisk beslutning, som det forventes at officeren kan træffe.

At handle etisk er altså ikke et spørgsmål om at have en hellig og højpandet tilgang til sit virke. At være etisk er en regulær faglighed, der handler om officerens evne til at kunne forvalte sin magt, ikke kun lovligt, men også ordentligt.

“

Det er uetisk at handle uetisk, hvis du evner at handle etisk

Hvad har dette så med Forsvarets nepotismesager at gøre? Er der ikke forskel på, hvad der forventes af en officer i krig og i fred? Nej, det er der ikke! Selvom der i krig er liv og død på spil, skal vi også i dagligdagen, og uanset typen af opgaver vi løser, have etikken med os. Den korte begrundelse er, at det er uetisk at handle uetisk, hvis du evner at handle etisk. Derfor kan man ej heller vælge at demonstrere eksemplarisk etik ’når det gælder’, men have en mere lempelig etik til sin magt, når den største personlige risiko officeren løber er at blive opdaget. Og selv i det tilfælde, hvor en beslutning viser sig at være taget, fordi officeren “ikke vidste bedre” bliver den tvivlsom. For det første fordi derved stiller spørgsmålstegn ved officerens dømmekraft eller viden på området. For det andet fordi god dømmekraft i sig selv er en forudsætning for dels at blive officer og ikke mindst nå de højeste grader og stillinger.

Selvfølgelig findes undtagelser, dersom det er åbenlyst at intentionerne var gode. Et eksempel herpå er hullet i Solcelleloven fra 2012, der endte med at koste staten flere hundrede millioner kroner. Ministeren på området var Martin Lidegaard (R), og selvom han fik en næse for forløbet, var det de færreste der stillede spørgsmålstegn ved hans etik. Han blev da også forfremmet til udenrigsminister året efter. Det skal være min påstand, at sådanne tilfælde forholdsvist er nemme at identificere, idet bagmanden ikke vinder noget på sin fejltagelse.

Væsentligst som officer er dog spørgsmålet om ens troværdig: Hvordan skal ens undergivne kunne have tillid til, at du træffer rigtige beslutninger for dem, hvis du har vist, at du ikke evner det i andre sammenhænge det? Særligt her har officeren et ansvar for at fremstå som et forbillede, også i etisk øjemed.

Når etik ikke har fyldt så meget i “sagerne” håber jeg det skyldes, at der ikke findes et særligt behov herfor. Det må da også antages, at det er på grund af en god etik blandt Forsvarets mange ledere og chefer, at det trods alt tilhører sjældenhederne, at officerer ender i denne type sager.

Til gengæld giver sagerne anledning til, at vi alle minder hinanden om, at etikken er en væsentlig del af vores virke og faglighed som officerer. Og at det er en faglighed, der lige som al anden træning, skal reproduceres.

Netop på grund af vores særlige ansvar og den medfølgende etik og diskussion af samme, fremstår vores profession som noget særligt. Stillingsbetegnelsen “officer” skal fortsat henlede tankerne på det ordentlige og samtidigt viljestærke. Som officerer skal vi og befolkningen kunne forvente mere end hvad der juridisk kræves af os.
With great power, comes great responsibility.

KUNST PÅ SLOTTET

LT SIMON KAMP, GARDEHUSARREGIMENTET, BORNHOLM

Checkpoint, der viser en samtale mellem en dansk soldat og lokalbefolkningen.
Mathilde Fenger

Det er ikke den store hemmelighed, at Frederiksberg Slot er fyldt med kunst. Det er lige fra bataljemalerier, der skildrer de Slesvigske Krige, til de barokke loftsmalerier som "En Maskerade i Rosen" samt portrætter af tidligere generaler og royale. Men det er ikke længere kun kunst fra gamle tider, der pryder væggene på slottet. Med indvielsen af det nye studiemiljøområde har Mathilde Fenger malet en række oliemalerier, der skildrer den danske indsats i Helmand, Afghanistan. Disse store og meget stemningsfyldte malerier søger at illustrere hverdagen i et missionsområde, og hvordan det er at være udsendt som dansk soldat. Som én, der selv har været udsendt til Afghanistan, er det tankevækkende at se, hvordan noget, man selv har været en del af, kommer op at hænge på samme måde, som de mange andre – og ofte mindre håndgribelige - skildringer af tidligere danske krige. Jeg er ikke i tvivl om, at de vil blive set af kadetter, lærere og ikke mindst under rundvisninger mange år ud i fremtiden og vil være et stærkt bidrag til fortællingen om Hærens historie.

I kølvandet på debatten om, hvorvidt Hærens Officersskole skulle være på Frederiksberg Slot eller på Svanemøllen, anser jeg det som væsentligt at reflektere over, hvad det helt præcist er, som slottets interiør, herunder kunsten, har af betydning for os kadetters tid på slottet. Selvom der er kommet et substantielt løft til Forsvaret, betyder det ikke, at der bare er givet ilden fri på at brænde penge af på kunst og andre ting der måske ikke leverer noget direkte målbart eller kan tastes ind i Excel-ark.

For i de seneste par år har der været meget fokus på målbarhed og effektiviseringer, hvilket for eksempel har været en udfordring, da Hærens Officersskole henviste til det ikke-kvantificerbare begreb om korpsånd i argumentationen for, hvorfor de fysiske rammer skulle fastholdes på Frederiksberg Slot. Derfor er det væsentligt, at vi kadetter sætter ord på, hvad slottets faciliteter, herunder sammensætningen af ny og gammel kunst, gør ved vores hverdag.
Jeg vil netop argumentere, at kunsten på Frederiksberg Slot ikke bare er pynt på væggene. Kunsten skaber et refleksivt rum for vores rolle som officerer i Hæren. Et refleksivt rum som udfoldes så meget desto mere isammensætningen af ny og gammel kunst, da det for kadetten til at reflektere over sin egen mulige fremtidige plads i historien. Hvad er det for en form for officer, man er på vej til at blive og bør stræbe efter at blive i spejlet af fordums tider?

KUNSTEN FUNGERER SOM ET HISTORISK SPEJL, DER SKABER PLADS TIL REFLEKSION OM, HVILKEN SLAGS OFFICERER VI BLIVER

Den sidste rejse. Kisterne placeres i Herculesmaskinen og flyves hjem, tilbage til Danmark.
Mathilde Fenger.

Kunst er mange ting og kan blive fortolket på ligeså mange forskellige måder, som der er mennesker, der ser det. Men det er ikke, hvordan vi hver især ser forskelligt på kunst, der er spændende i denne sammenhæng, men herimod den fælles refleksion over livet som kadet, soldat og officer, der spejles i slottes malerier.

Kunsten på slottet skildrer Hærens historie i Danmark. Den giver et indblik i, hvordan vi som nation tidligere har kæmpet, lidt, tabt og vundet i de utallige krige, vi har deltaget i.
Kunsten fungerer som et historisk spejl, der skaber plads til refleksion om, hvilken slags officerer vi bliver i forhold til dengang. For hele det at være officer, om det er holdninger, traditioner, værdier eller meninger omkring officersgerningen, er i stor grad baseret på historiske erfaringer, som Hæren som institution har gjort sig.

Dette skal dog ikke forstås som om, at der automatisk bliver doseret holdning fra malerierne ved blot en kadets tilstedeværelse i snæver tilknytning til et maleri. Men når man bevæger sig rundt på slottet, om det er til fredagskaffe, når man leder efter et rum til gruppearbejde eller bare strækker benene i en pause, bliver man nogle gange fanget af malerierne. Dette sætter gang i refleksionen hos denne kadet om, hvad det vil sige at være officer i Hæren, og om at vi nogle gange skal se tilbage for at finde os selv. For det er vigtigt at vide, hvor de værdier vi lever op til i dagligdagen, kommer fra. Det er ikke bare er nogle mere abstrakte begreber, der bliver doseret oppefra gennem røde reglementer.

At supplere nutidig kunst på slottet fra nutidens krige med kunst fra gamle krige af ældre dato gør det mindre abstrakt. Desuden giver det mulighed for at reflektere over, hvad der har ændret sig i løbet af historien i rollen som officer, og hvad som altid har gjort sig gældende. Derudover giver det mulighed for at reflektere over betydningen af vores egen rolle, og hvordan denne rolle kan udvikles, så man kan arbejde mod at skabe en plads i historien, som man kan vedkende sig en dag.

Kampvogn på vej ud af porten, Camp Price.
Mathilde Fenger

Den afghanske hær patruljerer - danskerne sikrer ved samtale med civilbefolkningen.
Mathilde Fenger.

Patient sendes med helikopter til Camp Bastion. Dansk sygeplejerske og læge efter endt job.
Mathilde Fenger.

VINTERBAL PÅ MILITÆRAKADEMIET KARLBERG

LT ANDERS. H. EVEN, EFTERRETNINGSREGIMENTET

Hærens Officersskole *blev, sammen med SOS og FLOS, inviteret til vinterbal på Sveriges officersskole i Stockholm. Kadet Even var en af tre kadetter, der blev udpeget til at udgøre en del af skolens delegation til arrangementet. Et arrangement, der viste sig at være både interessant, lærerigt og sjovt. Programmet strakte sig fra torsdag til søndag. Danmark var blot en af flere nationer, der var inviteret til dette program, hvor Letland og Tyskland også var repræsenteret.*

Ved ankomst til Stockholm blev vi indlogeret på hotel og herefter kørt ud til slottet Karlberg, hvor akademiet hører til. Her fik vi en rundvisning samt anekdoter om konger, dronninger og spøgelser der har præget slottets historie. Ikke så ulig Frederiksberg Slot har Karlberg også været præget af en dansk prinsesse. Danske prinsesse Ulrikke Eleonora blev gift med en Karl XI, som en form for fredsaftale mellem Danmark og Sverige. Vi fik fortalt at på trods af at det var et arrangeret ægteskab med ærkefjendens prinsesse, så var Ulrikke Eleonora yderst populær i Sverige og havde haft en stor betydning for Stockholm. Herefter var der middag på et skib i Stockholm havn, sikkert for at gøre gæsterne fra Søværnet glade, dog var vi fra HO stadig lidt imponeret over stedet.

Fredag kom dagen hvor vi skulle møde alle de svenske officerskadetter på slottet. Vi havde forventet at møde dem til en reception eller over frokosten, men til vores store overraskelse stod de ude i regnen på tre geledder og ventede på vores ankomst. Da jeg trådte ud på trappen tænkte jeg på vores kære Oberst på HO, der må have den her følelse til hver appel, dog må jeg komme til kort og indrømme at min optræden ikke kom helt så naturlig da jeg fik mikrofonen. Det blev til noget med: *"Hello, my name is Anders and I come from Denmark"*, heldigvis fik jeg rig mulighed resten af weekenden til at tale med så mange kadetter som muligt. Efterfølgende blev vi eskorteret til Stockholms Slot. Et slot der oprindeligt var bygget som en borg for blandt andet at holde danskerne ude. Det fik mig til at spørge rundviseren hvad han tænkte om, at de nu inviterer danske officerer indenfor uden forbehold, hvortil han svarede at der altid var forbehold når der var danskere.

Middagen den aften var med vores svenske ledsager vi havde fået tildelt efter vores højde. Vi var alle ret spændte på hvem vi ville få og især en kadet fra SOS var meget tilfreds med matchet. Middagen var slut, men vi blev ført over til gymnastiksalen, hvor to excentriske danselærere skulle lære os at danse Francaise. En dans jeg bedst kan beskrive som Les Lancier på speed. Om vi gjorde det godt eller dårligt er svært at sige, men sjovt var det.

Vi fik lidt øl efter middagen om fredagen, så det var ikke helt uden hovedpine jeg stod op klokken 05.30 for at spise morgenmad og tage på sightseeing dagen efter. Ikke desto mindre havde svenskerne lagt et stramt program, og det skulle følges. Det blev jeg dog taknemmelig for senere på dagen, hvor vi fik rundvisning på Vasa Museum. Et museum bestående af et imponerende stort træskib, der blev færdigbygget 1628 som det største af sin slags. Svenskerne brugte 2% af deres BNP på det ene skib, der til trods for den store investering havde en konstruktionsfejl og sank på sin jomfrurejse. Det er vist kun svenskerne der formår at hylde en sådan fiasko. Vi stak i hast tilbage til hotellet for at hoppe i selskabsuniformen. Vi mødtes med vores ledsagere i kadetmessen og gik derfra op til slottet. Her blev vi mødt af en 50 kadetter, der stod langs den røde løber og sagde en lyd der mindede om når lægen beder én om at sige *"aaaah"*. Det var en sjov tradition, hvor lyden *"aaaah"* fulgte os hele vejen op ad den røde løber. Jeg spurgte min svenske ledsager om hvad det gik ud på, hvorefter hun fortalte mig at de siger *"aaah"* når de godt kan lide noget og *"yh yh"* når de er utilfredse. Dette tog de meget bogstaveligt, da der blev sagt *"yh yh"* under mange af middagens indslag, hvis for eksempel en fra Søværnet sagde noget kækt om Hæren. Ballet var særdeles fantastisk og vi fik sunget, drukket, spist og danset. Akademiet er en blanding af de tre værn og det kunne helt sikkert mærkes med mange sjove traditioner og interne drillerier i talerne. Et af mine yndlingsøjeblikke var da "mandens tale" blev holdt i forlængelse af "damernes tale", hvor en af hovedpointerne fra den svenske kvindelige kadet var at mænd ikke altid skal bære byrden om at være den stærke og maskuline, men har lige så meget ret til at være sårbar og gå med makeup. Måske skulle vi indføre en sådan tale på HO.

Det var en kæmpe oplevelse, hvor jeg fik en masse indtryk jeg sent vil glemme og bekendtskaber jeg vil holde fast i. En stor tak til kadetterne på Karlberg for en uforglemmelig weekend.

SANDHURST MILITARY SKILLS COMPETITION

LT NICOLAI INGEMANN TAISBAK, GARDEHUSARREGIMENTET

"Your time starts in 3 – 2 – 1 – go!"
Endelig var vi i gang med Sandhurst Military Skills Competition. I nu mange måneder havde fokuset og træningen været målrettet denne konkurrence for vi elleve kadetter fra Hold Anker, som var blevet udvalgt til at repræsentere Hærens Officersskole til denne årlige konkurrence ved United States Military Academy på West Point. Vores målsætning var klar. Ved hjælp af godt samarbejde, erfarne førere og stærke enkeltkæmperfærdigheder skulle vi til tops i konkurrencen.

Konkurrencen indledtes med hurtigt løb ned til et stadion, hvor den stod på funktionel fitness. Det vil sige, at der skulle slæbes en masse tunge ting en masse omgange for at score point. Herefter stod den på seks km kuperet ilmarch, dette for lige at få mærket stængerne. Den havde vi luret, så i stedet for at sprinte hele vejen holdt vi et højt, men jævnt tempo. Der var mange timer endnu.

Hele dagen stod den på march, Påkaldelse og Ledelse af Ild, march, skydning, march, Taktisk Sanitet, og sådan fortsatte det, indtil vi ramte vores beredskabsområde. Denne lå på en stor åben pløjemark. Det var heldigt for os, der havde teltflager med, der kunne sættes op mellem en række pæle. Det var mindre heldigt for de lande, der ikke bruger det (så som USA, Mexico, Columbia m.fl.), særligt da det regnede uafbrudt de næste tolv timer. Beredskabsområdet blev således forvandlet til noget, der mest minder om Roskilde Festival på en dårlig dag.

Hvilet i Beredskabsområdet blev afbrudt af en nats orienteringsmarch. Om det var for at få set lidt mere af terrænet, træthed eller noget helt tredje vides ikke, men de to spejdere, Henrik og undertegnede, fik i hvert fald snakket forbi hinanden, således, at da vi ramte punktet, hvor vi troede posten skulle være, viste det sig, at vi stod et kilometerkvadrat forkert – Henrik havde sagt 76XX, jeg havde udpeget 77XX, og sådan havde vi bekræftet hinanden, indtil patruljefører Vecht fik tydeliggjort vores kommunikationsbrist. Godt med tålmodige holdkammerater. Resten af marchen gik uden problemer.

Næste morgen efter et par timers hvil, var det på med tægen (rygsæk red.)), klar til den sidste del af konkurrencen. Efter mange kilometers march, afbrudt af skydning med granatkaster, gummibådsræs, feltforhindringsbane og pistolskydning, krydret med skub af pansret køretøj, landede vi ved en instruktør, der fortalte, at vi skulle sidde op på en bus. Vantro steg vi på busserne.

Det sparede os for otte kilometers kuperet march til lejren. Vi havde i alt marcheret omkring 50 km på den gode side af 2000 højdemeter Næstsidste udfordring var kampsvømning, hvorefter holdet løb op til et stort football-stadion. Til lyden af hujende tilskuere gennemførte holdet den sidste udfordring, der stod på flytning af en masse tunge ting på stadion, indtil vi til sidst skulle nødflytte tre mand på bårer. Og så var konkurrencen slut!

I kælderen under stadionet omfavnede vi hinanden – det var godt at være i mål! Endnu bedre var det, at Oberst Nicolas Veicherts havde sørget for iskolde øl, doughnuts, chips og andet godt.

STATUS

Konkurrencen var hård. Der havde været mere fokus på de fysiske aspekter og mindre fokus på de militærfaglige kompetencer, end vi havde regnet med. Sammenlagt blev vi nr. 20 af 49 hold; et resultat holdet er tilfredse med. Vi er stolte af måden, vi gennemførte på: vi marcherede altid i formationer, lagde udrustningen op "til-højre-ret", bar geværet (flere af holdende pakkede det i rygsækken…), havde overskud til at dele strøgaver ud til særligt venlige instruktører, overholdt "out-of-bounds"-områderne, hjalp hinanden hele vejen rundt og udviste højt humør.

Vores måde at løse opgaverne på blev klart bemærket, og den danske "fanskare" voksede støt, således, at flere af de amerikanske tilskuere samt nogle af de andre hold heppede på os, når vi var indsat. Både før, under og efter konkurrencen fik vi talt med de andre landes kadetter. En super positiv oplevelse ovenpå konkurrencen at knytte relationer på tværs af lande. **Denmark will be back!**

FOREIGN ACADEMY EXCHANGE PROGRAM

LT KASPER BUCH HENRIKSEN, GARDEHUSARREGIMENTET

To kadetter fra Hærens Officersskole, herunder undertegnede, blev sendt afsted i elleve dage til United States Military Academy på West Point i april 2019 som deltagere i Foreign Academy Exchange Program. Programmets formål var at opleve andre landes militær og deres tilhørende officersskoler. I år deltog kadetter fra 26 nationer - heriblandt Danmark. De første to dage stod programmet på at støtte de elleve kadetter fra hold Anker, som deltog i Sandhurst Military Skills Competition. Herefter startede det officielle program for udvekslingen. Hver morgen blev vi vækket med førsteårskadetter, som tog os igennem dagens program.

Vi deltog i en krigshistorisk lektion omhandlende exit strategien for vietnamkrigen. Der var meget udenadslære omkring datoer og årstal for, hvornår bestemte begivenheder skete under krigen. Vi deltog i kampsvømning, som står på programmet for kadetter i deres første to år. Kadetter fra andre lande deltog blandt andet i fag som matematik, "space science", psykologi og civilingeniør-uddannelse.

Efter lektionerne var der tid til at socialisere med de amerikanske og udenlandske kadetter på kryds og tværs. Der blev desuden plads til en ekskursion til New York.

FAKTA OM WEST POINT:

Uddannelsen varer i 4 år og består primært af akademiske fag.
Hver sommer afholdes mellem 4-6 ugers militærtaktiske øvelser.
Uddannelsen har fire søjler: Personlig udvikling, akademisk uddannelse, militær føring og fysisk udvikling.
Ca. 4000 kadetter studerer på West Point. Heraf udnævnes ca. 1000 årligt til løjtnant.
Alle kadetter bor på garnisonen, og skal ansøge om weekendorlov.
På garnisonen bor desuden ca. 1500 undervisere, 2000 "blå mænd" og 5000 familiemedlemmer.

USMA har deres eget faldskærs-hold, som deltager i internationale konkurrencer verden rundt. Ved deres udnævnelse har de mellem 5-600 spring i faldskærm.

Garnisonskirken hvor kadetter kan komme dagligt. Mange kadetter tager også afsted i weekenderne på kirkeophold for at debatere religion.

Kampsvømning med de amerikanske kadetter. De bruger meget energi på basale svømmemetoder og det at kunne puste luft i uniformen og flyde.

NYE TIDER I KADETKÆLDEREN

Kadetkælderen er i forandring og her følger en orientering.

Vi har indført et nyt kassesystem, hvilket har gjort betjeningen lettere for bartenderne. Vi har fået et bedre lagerstyring og herigennem et bedre overblik over, hvilke varer vi har og mangler. Den generelle drift er derfor blevet mere overskuelig for alle, særligt for Kældermester og NK Kælder.

I den nærmeste fremtid vil der blive udgive en blivende bestemmelse for kælderen. Selve baren planlægges desuden at blive renoveret. Andre spændende projekter vil blive annonceret løbende.

I forhold til fredagsbarer har Kælderen lanceret et nyt koncept. Den første fredag i hver måned vil Kælderen være åben og bemandet i tidsrummet efter sidste lektion, som minimum i tidsrummet 14.30 til 22.00 medmindre andet er aftalt. Her vil klasserne på en given årgang via en turnusordning skiftes til at have ansvaret for den enkelte fredagsbar. Turnussen vil være sammenfaldende med den klasse, der har ansvaret for diverse pligter i driften af kælderen den pågældende måned.

Kravet til fredagsbaren er, at den pågældende klasse stiller en til to bartendere i hele tidsrummet. Derudover står det klassen frit for at slå kreativiteten fri, da fredagsbaren altså 100 % er deres ansvar. De kan derfor bestemme et eventuelt koncept eller tema for den pågældende fredagsbar. De kan vælge at forlænge åbningstiden igennem aftale med Kældermesteren eller NK-kælder. Derudover er det kun fantasien, der sætter grænser.

Siden Hold Anker overtog Kadetkælderen, har vi forsøgt at få et samarbejde op at stå med diverse skolers festudvalg og fredagsbarer i København området. Dette har f.eks. resulteret i vores samarbejde sygeplejerskeskolen på Metropol, som bl.a. kom forbi på deres "Tour de Fredagsbar" d. 5. april.

Vi håber, at skolens kadetter fortsat vil støtte op om driften af Kælderen, og at de ikke mindst vil støtte op om det nye fredagsbar-koncept. Derudover ser vi frem til Hold Bennikes snarlige ankomst på slottet, så vi kan møde hinanden over en øl i Kælderen på tværs af årgangene. Og ikke mindst videreføre vores optimeringer og samarbejder til næste årgang.
Vel mødt!

LT MADS A. M. JENSEN, KÆLDERMESTER, TRÆNREGIMENTET, VORDINGBORG

LT. ANDERS ABILDSKOU, NK-KÆLDER, SLESVIGSKE FODREGIMENT

HOKA
FRA FORDUMS TID REJSER VI OS IGEN

LT RASMUS H. KRISTENSEN, FORMAND HOKA, FØRINGSSTØTTEREGIMENTET

> EN ORGANISATION AF KADETTER, FOR KADETTER

For fire år siden (gen)startede den nye officersuddannelse med hold Paludan-Müller. De var årgang nul og havde ingen ældre årgange at støtte sig opad, da de begyndte på slottet tilbage i 2016. Dette havde særligt betydning for kadetforeningerne - herunder HOKA. De tidligere foreningsmedlemmer fra den ældre ordning havde overdraget faklen fra hold til hold således, at der havde været kontinuerlige overdragelse af pligter og traditioner.
Men for hold PAM var der ikke nogen ældre årgang til at overdrage faklen og sikre, at de traditioner som igennem årtier var blevet formet og raffineret, og som var en del af den kultur der er Hærens Officersskole, blev videreført. Med lys og lygte åbnede man for gamle kælderrum og arkiver og fandt gamle bestemmelser fra de forskellige bestyrelser, der har været med til at forme HOKA i årenes løb. Nogle fund var så gamle, at de kunne dateres tilbage til det forrige århundrede (altså det 20. red.). På grundlag af disse gamle bestemmelser, reglementer samt en stab, der memorerede sin egen tid som kadet, blev HOKA genoplivet.

Vi er nået langt, siden hold PAM gik sine første forsigtige skridt på skolen. HOKA er i dag en stærk organisation præget af de dygtige og kompetente ildsjæle, som er organisationens livsblod. Disse kadetter er en af grundstenene for at opretholde og vedligeholde skolens traditioner og kulturelle ophav.

Over det næste halve år vil HOKA traditionen tro sikre, at der på HO ikke kun bliver lagt fokus på ledelse, strategi og taktik, men også kultur, sammenhold og fællesskab. Vi vil tage tilbage i tiden i mindet om vores stolte arv på årets vikingetogt. Sommerens komme vil fejres, før vi alle går i BSO i tre skrækkelige tjenestefri uger, hvor nødvendig kampkraft kan genopbygges, inden kampen genoptages efter ferien.

Sensommeren vil ligge rammerne for foreningsårets største og vigtigste begivenhed; kadetballet. Her vil der være fokus på gamle traditioner og dyder såvel som det skønne og det sorgløse. En ægte officer er først og fremmest en kriger men derefter også en gentleman eller en gentlewoman.

Efteråret vil byde på mangt og meget, og Hæren har været så betænksomme at sende et friskt, nyt hold officerskadetter ind på slottet til den tid. Det betyder, at vi fra HOKA's side igen i år har muligheden for at overdrage faklen og i god tro overlade ansvaret for kommende generationers gang på Hærens Officerskole i trykke hænder.

HOI BRÆNDER
FOR AT SKABE OPLEVELSER & HØJNE MORALEN GENNEM IDRÆT, SPORT, SPIL, LEG OG KONKURRENCER

LT KRISTIAN. GRUM, NÆSTFORMAND HOI, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

LT JONAS WINDUM, FORMAND HOI, DEN KONGELIGE LIVGARDE

Hærens Officersskoles Idrætsforening (HOI) er en foreningen af kadetter for kadetter. Bestyrelsen for Hold Anker er en god broget skare, hvis erfaringer spænder vidt både i tjenesten og det civile. Det ser vi som en stor styrke, fordi vores hovedformål er at repræsentere alle kadetter på Hærens Officersskole.

Bestyrelsen blev hurtigt enige om, at idræt er et frirum fra skolen, der gavner alle fysisk, socialt og mentalt. Dette gennem aktiviteter, der tjener til fællesskabet såvel som at give udfordringer og oplevelser til den enkelte. For at skabe og udbygge fundamentet for dette, har vi søgt at iværksætte initiativer for en hver smag.

Vi har taget en gammel gentlemansport op blandt officerer, nemlig fægtning i samarbejde med fægtelærer Kim Berg med henblik på at få sendt et par kadetter afsted til DMI's fægtemesterskaber.

Derudover vil der blive arrangeret lektioner i panserkending. Dette er med henblik på at give et mærke mere til samlingen og gøre livet lettere, når der skal sendes fjendemeldinger i felten.

Den 19. maj iværksættes en joint operation, hvor cirka tyve kadetter fra alle værns officersskoler løber Copenhagen Marathon. Ud over at det bliver en oplevelse at deltage i denne løbefest, løber vi også for at gøre opmærksom på Danmarks veteraner. Vi opfordrer alle til at komme, heppe og bakke op denne dag.

Fordi vi ikke kan få nok, har en femtedel af skolens kadetter tænkt sig at bruge en uge af sommerferien sammen, hvor turen går til Holland for at deltage i årets udgave af Nijmegenmarchen.
Dette er blot et udpluk af HOI's arrangementer. Yderligere vil vi for de interesserede arrangere undervandsjagt, bouldering, foredrag, idrætsmærke, hockey, fodbold og fællestræning. Der vil altså være rig mulighed for at pleje krop og sjæl eller bare at hygge sig med sine venner og kollegaer.

Til sidst bør nævnes, at en række kadetter i vinterens mørke har kæmpet for skolens ære i en række indendørs fodboldturneringer samt dystet mod hinanden i en skakturnering. Selvom man måske ikke skulle tro det, træner de fleste flittigt i skolens eget træningslokale, som også fik en ordentlig hovedrengøring og oprydning i forbindelse med det nye år.

HOI brænder for at skabe oplevelser og højne moralen gennem idræt, sport, spil, leg og konkurrencer. Hvis du har en god idé, må du endelig komme og prikke os på skulderen eller søge økonomisk støtte, hvis du tager til individuelle konkurrencer.
En dag uden træning er en dag uden mening. Vi ses i GYM.

HOCHSAUERLANDMARSCH ZWEITAUSEND NEUNZEHN

LT LAUST S. MØLLER, SLESVIGSKE FODREGIMENT

HOLD ANKER FYLDER POKALSKABET

Hold Anker stillede med tyve kadetter til den 32. udgave af Tysklands største infanterikonkurrence, Hochsauerland-marsch 2019. Tredive hold af fire personer fra seks nationer deltog i konkurrencen, der løb af stablen lørdag den 6. april i området omkring den sydtyske by Liesen. Konkurrencen inkluderede march og orientering, skydning, båreræs, feltforhindringsbaner, quiz i almen viden, svævebane og ildmarch.

Til aftenens overrækkelsesceremoni gjorde kadetterne fra Hærens Officersskole rent bord. Således vandt kadetterne både første-, anden- og tredjepladsen for internationale hold samt første-, anden- og tredjepladsen i den samlede konkurrence. Derudover vandt Løjtnant Anders Riis Bach og hans hold en meget skammelig andenplads i skydning. Sejren blev fejret på behørig vis med currywurst, wienerschnitzler og fadøl, inden turen atter gik mod Danmark om søndagen med syv pokaler i bagagen.

SIG JA TIL VIN OG SIG DERMED JA TIL LIVET

LT OLIVER SØGAARD, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

Således synes det at komme til udtryk i en af de mest stemningsfyldte passager i romanen "Ulysses" af James Joyce, hvor protagonisten, Leopold Bloom, genopliver lidenskabelige minder om et "socialt og nærværende" møde med en kvinde, idet han drikker vin. I Tolstoys "Anna Karenina" fremgår beruselse som en metafor for forelskelse. Og i 1867 skrev Baudelaire digtet "Berus Jer" hvor den franske poet opfordrer mennesket til at beruse sig uophørligt. I dette litterære selskab kridtes banen op til en vejledning til sommeren og det varme vejrs eliksir: Rosévin.

En officer gør alt med måde, og i øvrigt handler Baudelaires digt ikke om at drikke sig beruset i alkoholiske nydelsesmidler, men om at beruse sig i livet. Det gør vi kadetter i forvejen, for eksempel på skovtur med jægersoldaterne, på taktisk udrykning og ikke mindst til de spændende strategiforelæsninger.

Men når man nu har fri, kan man passende nyde livet i godt selskab, god mad og med et glas rosé i hånden.

Rosévin kan laves på flere forskellige måder og alle blå druer kan grundlæggende set anvendes. En velkendt metode er at presse de saftige bær, hvorefter skallen fjernes forholdsvist tidligt i processen. Den kontakt, som skallen har haft med saften, giver rosévinen dens farvemæssige nuance. Således har rosévine, der er pink og rubinrøde, været i kontakt med drueskallerne i længere tid, hvilket giver vinen en dybere og fyldigere smag. Vine, der er lysere i farven derimod, har en tendens til at være lettere i udtrykket. I Rytteriet sidder Erik med hans Oktoberfest-ølglas fyldt med rødvin i midlertidig og siger "hvis man blander rødvin og hvidvin - så bliver det til rosé!" Det er faktisk ikke helt galt, da det reelt er, hvad man gør i for eksempel Champagne-distriktet.

> *I Rytteriet sidder Erik med hans Oktoberfest-ølglas fyldt med rødvin i midlertidig og siger "hvis man blander rødvin og hvidvin - så bliver det til rosé!" Det er faktisk ikke helt galt, da det reelt er, hvad man gør i for eksempel Champagne-distriktet.*

Dette leder mig videre til tre velrenommerede områder for rosevinen:

Hvis man forestiller sig nogle gamle franske mænd, der står med en petanquekugle i den ene hånd, et glas rosé i den anden og en cerut mellem læberne, så kommer de sandsynligvis fra det traditionelle **Bandol**, der er et område i det sydøstlige Frankrig i Provence. Området er domineret af Mourvèdre druen, hvis smagsudtryk er baseret på det specifikke terroir (det vil sige den jord, som druerne gror på, der kan have indflydelse på vinens udtryk). Provence forbindes ofte med rosévine, og man får typisk laksefarvet, florale og krydret vine fra dette område. Rosévin fra Bandol er altså et traditionelt valg, og her går man sjældent galt i byen. Blommer, peber, frisk frugt og citrusfornemmelser er normale smagsnuancer i vinene fra Bandol.

En helt anden stil indenfor rosévine finder man i Californien. I Californien er druen **Zinfandel** meget populær. Her er vinene typisk i en lavere prisklasse, de er sødere, mere røde og pink i farven. Fylder man glasset med en californisk rosé, er det fordi, at man ønsker en let drikkelig, frugtsød rosévin.

Hvis noget skal fejres derimod, eller hvis man vil have en luksuriøs aften, kan man købe sprudlende, dyre bobler fra Champagne. Denne er typisk lavet på **Chardonnay** og en anelse **Pinot Noir**, hvilket giver den sin særlige nuance. En dygtig producent fra Champagne, befinder sig i Vertus og hedder Fourny. Her får man kraftfulde og friske rosévine med en let, livlig syre samt frugtig smag fra både røde og mørke bær. Rosévinene herfra er typisk brut (angiver hvor mange gram sukker, der er pr. liter), hvilket betyder de er tørre.

Hermed en beskeden introduktion til rosévinens mangfoldige verden. Som den opmærksomme læser har set, er der noget for enhver smag og af den årsag, er der derfor ingen undskyldning for, ikke at hæve glasset til sommer med ens med-kadetter. **Skål!**

EN HAVREGO' START PÅ DAGEN

LT ESBEN K. SAMUELSEN, DANSKE ARTILLERIREGIMENT

Som vi alle ved, er et godt måltid afgørende for en god start på dagen. For at kunne præstere i en hverdag, der stiller krav til både krop og sind, er det vigtigt at få rigeligt af den rigtige energi.

Jeg vil derfor henlede din opmærksom på en udskældt klassiker: **Havregrøden!**

For mange er havregrøden et barndomstraume. Massen minder om en portion tapetklister, der hidtil kun nødtvungent er røget ned, godt hjulpet af en absurd mængde smør og sukker og en moders bebrejdende blik. Jeg er dog overbevist om, at jeg her kan rette op på fortidens misfortolkning af denne traditionsrige og folkelige ret ved at præsentere den i en retmæssigt veltilberedt og inspirerende udgave, som uden tvivl vil skabe en start på dagen, som er enhver soldat behørig.

Til dette har jeg søgt råd hos en mand med en top 3 placering ved det "officielt uofficielle" VM i Havregrød, Skotland 2013, samt indehaver af GRØD, Lasse Skjønning Andersen. Lasse vil således her bidrage med sine mere end 10 års erhvervserfaring med havregrød og hjælpe med at kaste lys over den skyggebetonede afkrog, hvor nationalskatten, havregrøden, for mange har henlagt sig.

Opskriften er simpel, næringsindholdet mægtigt, og der findes myriader af gode ideer til toppings, der vil få selv det kræsne barnebarn til at ønske mere. Der er tilmed penge at spare på madbudget, hvis du er en af dem, der engang og ofte har udtalt, at det ikke er for penges skyld, at du arbejder her i firmaet.

Grøden er i sig selv spækket med vitaminer, mineraler, grove kostfibre og sunde fedtsyrer. Lasse forklarer med reference til veldokumenteret videnskab, at havregrødens sukkerstoffer har en blodsukkerstabiliserende effekt, og at de langtidsoptagelige kulhydrater afgiver energi over det meste af dagen. Det er i modsætning til andre populære morgenmadsprodukter som eksempelvis skyr. Grøden giver energi i felten, fokus bag skrivebordet og holder den lille sult fra døren.

TROPPEINDDELING:

1DEL groft valsede havregryn.
1DEL vand.
1DEL mælk, sød.

3.A.1 - Manøvreplan
Lasses hensigt er,
at opskriften skal være simpel.

1. FASE

Bring væsken i kog, tilsæt gryn, lad simre et par minutter, og lad derefter grøden trække til den har den rigtige konsistens. Her er det essentielt, at grøden ikke får lov at trække for længe og derved optage al væsken. Så havner du tilbage i barndommens klistertraume. Som med alt mad, så husk for guds skyld at smage grøden til med salt. For den rutinerede grødspiser er det tilladt, og endda velanset, at eksperimentere med forskellige kornsorter, kerner og frø.

2. FASE

Ligesom med pizza, er det toppings, der afgør udfaldet. Bær, frugter, nødder, peanutbutter, syltetøj, mørk chokolade, granola. Kun fantasien og, bevares, dine feltration-rester sætter grænser for din gastronomiske udfoldelse.

Nu tænker du sikkert: hvad med roséen? Godt spørgsmål. Dog svært at besvare. Her må du gøre dig dine egne overvejelser angående vinens karakter, og hvordan dit valg af grød-topping komplimenterer helhedsoplevelsen. Balance mellem sødme og syre er centralt i enhver menu-sammensætning. For eksempel vil en sød rosé stå godt til grød-topping som let syrlige æbler og frysetørrede bær. På den anden side vil en rosé med en dominerende syreprofil have et følsomt møde med bl.a. tørrede dadler, banan og rabarberkompot med vanilje.

Lasse om rosé til havregrød: *"Du kan også godt drikke Fernet Branca til din parisertoast, men hvis du reelt vil derhen af, skal du have en mere lødig tilgang til havren, og altså bruge havrekorn (i modsætning til den valsede gryn). Da kan du bygge en ret op omkring kornet på samme måde, som du kender fra risotto og bygotto og dermed skabe bedre forudsætning for at parre "havregrøden" med rosévinen."*

Befalingsudgivelse
Defensivt kursus

Nærkampstræning

Fredagsbar

Rensning af løbegange
Offensivt kursus

Sandhurst Military Skill Competition

HOI's skaktunering

Militær fysisk træning
med vanddunke

Morgenappel
på flagbastionen

Evaluering efter indsættelse
Offensivt kursus

Hochsauerlandmarch

Fredagskaffe i
vestre dagligstue

Manøvren testes i simulationslokalet

Udnævelse til løjntant
Hold Anker

Stillingsskifte
Defensivt kursus

III

VILJESTYRKE